

ΕΣΤΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΕΚΤΟΣ

1878

[ΙΟΥΛΙΟΣ — ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ]

ΒΙΒΛΙΟΣ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ Κ
ΛΑΥΡΙΩΤ
ΑΥΣΘΗ ΔΡΩ.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 6. — ΔΕΔΕΜ. ΦΡ. 8.

ΑΘΗΝΗΣΙ

Γραφείον τῆς Ἑστίας, Ὁδὸς Σταδίου, 6

1878

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

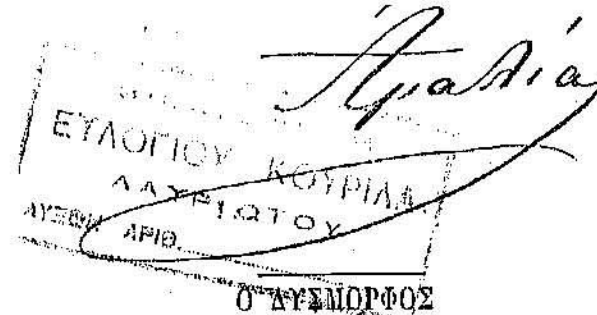

Τόμος Έκτος

Ευδρομή Ιταλίας: Έν' Ελλάδι φρ. 10, εν τη Αλλοδαπή φρ. 20.—Αι συνδρομαί άρχονται από 1 Γενουαρίου έκαστου έτους και είναι έτήσια.—Γραμμάτων της Διευθύνσεως: Όδός Σταδίου, 0.

16 Ιουλίου 1878

ΠΑΝΟΜΟΙΟΤΥΠΟΝ ΤΗΣ ΥΠΟΓΡΑΦΗΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΣΕΦΑΛΙΑΣ

Ο ΔΥΣΜΟΡΦΟΣ

[Έκ του άγγλικού, υπό * Κ.]
Συνήματα: 181 σελ. 442.

Ένδεκα έτη είχαν παρέλθει, όποτε αίφνης ήλθον διαταγαι εκ Παρισίων διά τας αναγκάιας εν τῷ πύργῳ προπαρασκευάς προς υποδοχήν τῆς οικογενείας.

Όραίαν τινά έσπέρην του Ιουλίου μακρά σι- ρά άμαξών άνήρχετο την μεγάλην όδδν τῆς Καστόνης, ή δέ κατοικία των Βραυδώνων άποκατέστη εκ νέου ζωηρά και θορυβώδης.

Έν τούτοις την φοράν ταύτην ή κίνησις δέν προήρχετο από του πλήθους των προσκεκλημέ- νων άκρων κομφών, άλλ' από πάντων των έρ- πετών τῆς δημιουργίας: πάντων εκείνων των όντων, άτινα μία μεγάλη οικογένεια μετά μα- κράν αύτης εν τῷ έξωτερικῷ διαμονήν επανα- φέρει άείποτε εν τῇ ακολουθία τῆς. Παιδαγω- γοί εκ Γαλλίας, Γερμανίας και Ιταλίας, ή θα- λαμηπόλος τῆς μιλαίδης και ή Έλβετίς τροφός των κορασίδων, ο Γάλλος θαλαμηπόλος του μι- λάρδου και ο Γάλλος μάγειρος του μιλάρδου, και... πῶς νά είπω; ο διευθυντής τῆς συνει- δήσεως (ο πνευματικός) τῆς μιλαίδης, φλυαρών εις κακήν άγγλικήν γλώσσαν και επί μακρόν έ- ξετάζων τās εικόνας, ο ξένος έπόπτης του λόρ- δου Λουδοβίκου, ο Άλβανός ακόλουθος τῆς μη- τρός του, κ. τ. λ., κ. τ. λ.

Όλος ο κόσμος ούτος επλήρου θορύβου και σκανδάλου τὰ από μακροῦ ήδη χρόνου σιωπηλά του πύργου διαμερίσματα. Δέν διμιλῶ περι των διαφόρου είδους και πάσης εργασίας υπηρετών και θεραπόντων, θεραπεινίδων δευτέρας τάξεως, ανησύγων ανθρώπων, ένεκα των όποιων καθίστα- το ή οικία αύτη άληθής πυργοποσία, μεθ' όλας τās φαινομένως αύτης άπειτήσεις και την ύψη-

λήν περιωπήν. Άπας ούτος ο όχλος των δούλων ήτο τετράκις πολυαριθμότερος του δέοντος, μη επαγρυπνούμενος δέ παρεδίδοτο εις πῆσαν υπερ- βολήν. Οί μὲν ξένοι ήριζον άδιακρίτως, οί δ' έν- τόπιοι παρεπονούντο. Ζηλοτυπία, άκνάρια παρά τας άνθρώπους του σταύλου και του προθαλά- μου, διαφθορά και καταχρήσεις παρά τῷ επι- στάτῃ και τῷ οίκονόμῳ... Ταχέως δέ έσχον την εύκαιρίαν νά κρίνω και τους κυρίου.

Η μαρκησία με υπεδέχθη μετά μεγάλης τρυφερότητος... φαινομενικῶς μόνον είχε προ- σπαθήσει πάντοτε—άγνοῶ διά τίνα λόγον—ό- πως με άναγκάση νά λησμονήσω, ένεκα των δειγμάτων τῆς εύνοίας δι' ήν με επλήρου, τās μετά τῆς μακαρίτιδος μαρκησίας Βραυδώνος άρ- χαιας φιλικās σχέσεις μου, μεταχειριζομένη με ως έν των σημανόντων εν Καστόνη προσώπων. Άλλ' εκτός τούτου οί λατροί είναι συνήθως προ- νομιόδοχοι παρά τας μεγάλας κυρίαις.

Μετά τινας στιγμάς συνδιαλέξεως με ήρώτη- σεν άν επεύθυνον νά ιδῶ τὰ παιδία, άνοίγουσα δέ υελίνην θύραν, με ώδήγησε προς έξωτερικήν κλιμακα, κάτωθι τῆς όποιας έξηπλοῦτο ο κήπος των παιδικών διασκεδάσεων, άπέραντος χλοερὰ έκτασις περικυκλωμένη υπό μεγάλων δένδρων και κεκοσμημένη υπό πλατειών σειρών άνθών. Ητο τὸ διά τὰ παιγνίδια των παιδίων προωρι- σμένον ιδίως μέρος.

Θορυβώδεις γέλωτες ήσαν οί πρώτοι ήχοι, οί έλκύσαντες την προσοχήν μου. Οί γέλωτες οὔ- τοι προήρχοντο από διμιλῶ νεανίδων συνοδευο- μένων υπό δύο ή τριών νέων γυναικῶν, των ό- ποιων ή ξενική ένδυμασία, τὸ ύφος και ή καθό- λου στάσις υπεδείκνυσαν άμέσως την γαλλικήν ή ιταλικήν ένθνικότητα.

Οὐδεμία των νεανίδων εκείνων ήτο ευραία' ήσαν άχρῆ και άγέρωχοι την φυσιογνωμίαν. Είχον εν τούτοις λεπτότατον δέρμα, ώραιούς μέ- λανας οφθαλμούς όμοιάζοντας με τους τῆς μη- τρός αυτών, τοξοειδέις όφθαλμοί, και θαυμασίους μαύρους βοστρύχους. Μεθ' όλα ταύτα, οί χαρα- κτήρες αυτών, ει και κανονικοί, οὔδέν εξέφρα- ζον, έστερημένοι παντός θελητήρου και παντός κάλλους.

Εὔρον αυτās υποκριτικās και επιτετηδευμέ- νας, έξεπλάγην δέ διά τους αναρμόστους εις την ηλικίαν των τρόπους, διά την έντελή εύκολίαν,

μεθ' ἧς τὰ δικάστη ἢ δεκαετῆ ταῦτα μικρὰ πλάσματα μ' ὑπεδέχθησαν, ἅμα μοι παρουσιάσαν αὐτὰ ἢ μήτηρ των.

Ἐπανέκλινθησαν ἐπὶ τῆς χλοερᾶς γῆς; ἐπανελάθον τὰ παιγνίδια των καὶ ἐπανήρχισαν τοὺς ἐπιτεταδευμένους ἢ πραγματικῶς εὐθύμους γέλωτάς των. Ὀλίγα βήματα μακρὰν αὐτῶν ἴστατο ὁ λόρδος Λουδοβίκος. Οὐδέποτε εἶδον ὠραιότερον μεριάκιον. Ἦτο δωδεκαετὴς μάλις κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἀλλ' εἶχεν ἀνάστημα ὑψηλὸν καὶ κομψόν, χρῶμα θυμῶσιον, ὀφθαλμοὺς ἐκφραστικῶς καὶ γλυκεῖς, μεγαλοπρεπεῖς χρυσοφαίους βροστῆχους καταπίπτοντας ἐπὶ τῶν ὤμων του, εὐγενῆ καὶ ἰσχυρὰν θεωρίαν ἐφαίνετο κατὰ τρία ἢ τέσσαρα ἔτη προεχύτερος τῆς πραγματικῆς ἡλικίας του.

Ἐνθουσιώδης ἐξ εὐχαριστήσεως καὶ ἀγρωχίας μοι παρουσιάσαν αὐτὸν ἢ μήτηρ του, ἐκεῖνος δὲ μοι ἔτεινε τὴν χεῖρα μετὰ τρόπου τοσοῦτον ἐλευθέρου, μετὰ τοσαύτης ἐγκαρδίου προθυμίας, ὥστε ἀμέσως μὲ κατέκτησε.

Καθ' ὅσον ἐνόησα, ἀφορμὴ τῶν γελῶτων, τοὺς ὁποίους εἶχον ἀκούσει, ἦτο ὁ γαλλικὸς αὐτοῦ σκύλαξ. Τὰ ἐπιτήδεια κινήματα, εἰς τὰ ὁποῖα τὸν ἐρέθιζε διὰ τῆς φωνῆς καὶ διὰ τῶν χειρωνακικῶν ὁ νέος αὐτοῦ κύριος, ἦσαν τοσοῦτον διασκεδαστικὰ καὶ τοσοῦτον ἀστεία, ὥστε καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν ἠδυνήθην νὰ μὴ λάβω μέρος εἰς τὴν γενικὴν εὐθυμίαν.

Παρατηρήσας ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὸ παιγνίδιον τῶν παιδίων ἐζήτησα πληροφορίας περὶ τοῦ λόρδου Σαινζερμαίν.

— Ἄ πτωχὸν πλάσμα! . . . Ποῦ εἶναι λοιπὸν, τρώντι; εἶπεν ἡ μιλαίδη Γεραλδίνη, ποῦ εἶναι ὁ λόρδος Σαινζερμαίν;

— Πῶς νὰ τὸ γνωρίζω, ἀγαπητὴ μαμά, ἀπεκρίθη ἡ Γεραλδίνη, ἢ προσκυτέρα κόρη, δι' ὅφους ἀκηδούς καὶ ἐξακολούθουσα νὰ παίζω.

— Δὲν τὸν βλέπετε ἐκεῖ κάτω, ὑπὸ τὰ δένδρα, μὲ τὴν Λιλίαν; εἶπεν ἡ δευτέρα κόρη, ἢ λαίδη Ἀραβέλλα.

— Πάσχει σήμερον, εἶπεν ὁ λόρδος Λουδοβίκος. Δὲν θὰ ἔλθῃ μαζί μου, καὶ πιστεύω οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν θὰ τὸν ζητήσῃ.

— Δὲν εἶναι ἰδική μου ἀσχολία ἢ περιποίησις του, προσέθηκεν ἡ λαίδη Γεραλδίνη.

Διηυθύνθη πρὸς τὴν δένδρστοιχίαν. Ἐκεῖ, ἐν τῷ ἀνακλίντρῳ του, ἐν τῷ δυστυχῆ ἐκείνῳ κινήτρῳ ἀνακλίντρῳ, εὐρον καλῆμενον ἢ μᾶλλον ἐξηπλωμένον τὸν δυστυχῆ μικρὸν φίλον μου, κεκλιμένον ἐπὶ τῶν νώτων, μὲ κεκλεισμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἔχοντα ἐπὶ τοῦ προσώπου τὸν τύπον τῆς ὀλιερᾶς ἐκείνης ἐκφράσεως, ἢν καταλείπει ἢ ἀγωνία τῆς φυσικῆς ὀδύνης, τοὺς χαρρακτῆρας ὠχρούς καὶ ἐξηνηλημένους, τὸ στόμα μάλις ἠμηνηρωμένον, ἀναπνέοντα μετὰ τῆς γαλήνης τῆς παρεκλογουμένης τοὺς ὀφθαλμοὺς.

— Σιωπὴ! . . . ἐψιθύρισε παιδικῆ τις φωνή.

Παρητήρησα τότε κόρην ἐννέα ἢ δέκα περίπου ἔτων τὴν ἡλικίαν, καθήμενὴν ἐπὶ μικρᾶς ἑδρας πλησίον τοῦ ἀνακλίντρου. . . Θυμῶσιον μικρὸν πλάσμα, παιδικὸν καὶ χάριεν πρόσωπον, καθαρῶς ὠσειδές, ρόδιον χρῶμα, βροστῆχους λαμπροῦ καστανοῦ χρώματος ἀκτινοβολούντας, κρατούμενος ἐπὶ τοῦ μετώπου ὑπὸ κυανῆς λεπτῆς κλωστῆς, καὶ ἐπαναπίπτοντας εἰς τὰ ὀπίσω ἐπὶ τῶν ὤμων. Ἐκράτει τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς, μὲ τὴν ἐκφρασίαν τῆς βαυτάτης ἰκεσίας, ἔχουσα ἀπενώς ἐστραμμένους πρὸς με τοὺς μεγάλους βροστῆχους αὐτῆς ὀφθαλμοὺς, εἰς αὐς μακρὰι μεταξώδεις βλεφαρίδες παρεῖχον ἔκτακτον γλυκύτητα. Ἐπὶ τῶν γονάτων αὐτῆς ὑπῆρχε βιβλίον ἠνεωγμένον, τὸ ὅποιον ἀνεγίνωσκεν ἐργαστοῦσα πλησίον τοῦ ἀσθενούς.

Ἐπλησίασα ἡσύχως.

— Κοιμᾶται; ἠρώτησα χαμηλοφώνως.

— Μάλιστα. Ἄλλ' ὑπέφερε τόσον! ὑπέφερε πολὺ! Τέλος, κοιμᾶται τώρα. Σιωπὴ! Σιωπὴ! Ἠγέρθη, θεωροῦσα αὐτὸν συμπαιθῶς, κλαίουσα.

— Ἰσχύει λοιπὸν πράγματι τόσον;

— Φεῦ, ναί! πολὺ. . . πολὺ. Ἄλλὰ πόσον εἶναι ἀγαθός! πόσον εἶναι γλυκύς!

— Καὶ τίς εἶθε σεις, χαρίεσσα μικρὰ δεσποινίς, ἢ τις φαίνεσθε ἀγρυπνοῦσα ἐπ' αὐτοῦ μετὰ τῆς τρυφερότητος; εἶθε μία ἐκ τῶν ἀδελφῶν του;

— Φεῦ, ἔχι! εἶμαι ἡ Λιλία.

— Καὶ ἡμπορῶ νὰ μάθω διατι μένετε ἐδῶ ἀντὶ νὰ παίζητε ἐκεῖ μὲ τὰς ἄλλας; Ἀκούσατε πόσον γελῶσιν!

— Τὸ γνωρίζω. Ἀπέλυσαν τὸ σκυλάκι. . .

Ἄλλ' εἶμαι πολὺ δυστυχῆς ἂν ἀφήσω μόνον τὸν λόρδον Σαινζερμαίν, μόνον νὰ πάσχω! Ἄ! τὸν λυποῦμαι τόσον! . . . Τοιαύτη ἀγωνία! καὶ εἶναι τόσον μελαγχολικός! Τόσον μελαγχολικός! Προτιμῶ νὰ τὸν περιποιῶμαι παρά νὰ παίζω μὲ ἐκεῖνας.

— Τότε εἶθε μεγάλοι φίλοι;

— Ὄ! ναί, καὶ μὲ ἀγαπᾷ τόσον! Μὲ διδάσκει. . . μὲ μανθάνει ὅτι δὲν γνωρίζω καὶ ὅταν ἢ δεσποινίς εἶναι θυμωμένη ἐναντίον μου, ἐξηκολούθησε μετὰ τόνου λατρευτῆς ἐξαμολογήσεως, ἔρχομαι νὰ τὸν εὐρω κρυφίως, καὶ, μολονότι πολλὰκις ὑποφέρει ὡς δυστυχῆς, μοι λέγει πολλοὺς καλοὺς λόγους, μὲ παρηγορεῖ καὶ μὲ κάμνει ὑπομονητικὴν καὶ γλυκεῖαν—καὶ ὅταν ἐπίσης εἶμαι κακὴ καὶ θυμωμένη, μοι ὀμιλεῖ μὲ τόσην χάριν καὶ μὲ τόσην ἀγαθότητα, ὥστε μετάνοᾷ ἀμέσως.

— εἶθε λοιπὸν ἐνίοτε κακὴ;

— Βεβαίως! Μόνον ἐκεῖνος δὲν εἶναι ποτέ. . . ὄχι, ποτέ, ποτέ! . . . Πάντοτε ἀγαθὸς ὡς ὁ ἀγαθὸς Θεός!

Ἦ ἤρεμος ἡμῶν συνδιάλεξις διεκόπη ὑπὸ ἐλαφρᾶς κινήσεως τοῦ κοιμωμένου.

— Ἄ! ἰδοὺ αὐτὸς ἐγειρόμενος, ἀνέκραξεν ἢ μικρὰ κόρη, πλησίασασα ζωηρῶς καὶ ἐρωτῶσα αὐτόν:— εἶθε καλλίτερα ἀναμφιδόλως.

— Μάλιστα, ἀγαπητὴ μου, ἀπεκρίθη διὰ φωνῆς ἡσύχου καὶ ἀτόνου. Ἐμείνατε πλησίον μου καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα;

— Ὄ! μάλιστα. Ἐμαθον ἀπὸ στήθους τὴν μεγάλην αὐτὴν σελίδα. Ἦμπορῶ νὰ σᾶς τὴν εἴπω. Τὴν γνωρίζω κάλλιστα.

— Ὅχι τώρα. Πόσον γελοῦν ἐκαὶ κάτω! Πηγαίνετε νὰ παίζητε μ' ἐκεῖνας, ἀγαπητὴ μικρά. Ἦμπορῶ νὰ μένω τώρα μόνος.

— Προτιμῶ νὰ σὲ συντροφεύω.

— Ἀλλὰ δὲν ἐκινήθητε διάλου μετὰ μεσημβρίαν, ἢ δὲ ἀγαπητὴ μικρὰ γλυκῶσά σας πρέπει νὰ ἐκουράσῃ σιωπῶσα δὲν ἔχω δίκαιον, χαριστάτη μικρὰ μου Λιλία;

— Γνωρίζετε ὅτι ἡμπορῶ νὰ συνδιαλέγωμαι μαζί σας. . . Ἄ! ἐλησμόνησα. εἶναι ἐδῶ εἰς κύριος.

— Φοβοῦμαι, μιλόρδε, εἶπον προχωρῶν, ἔτι ἐλησμονήσατε καλὸν ὀλοκληρίαν τὸν κύριον Οὐέλσωνα.

— Ἄ! θεὸς φυλάξοι, μοι ἀπεκρίθη διὰ τόνου ἐξαίρετου εὐγενείας. Κύριε Οὐέλσων, σᾶς ὀρκίζομαι, ὅτι εἶμαι εὐτυχῆς ἐπαναβλέπων σας. Θὰ μὲ συγχωρήσῃτε βεβαίως διότι δὲν σηκάνομαι. εἶμαι σχεδὸν ἀκόμη δέσμιος ἐν τῷ ἰδίῳ ἀνακλίντρῳ, τὸ ὅποιον γνωρίζετε, μολονότι αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸν μου ἢ καλλίτερα παρά ποτε.

— Πιστεύω ὅτι ἐγείνατε ἤδη εὐρωσσότερος καὶ ὑγιέστερος ἀπὸ τὴν τελευταίαν φορὰν, καθ' ἣν εἶχον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σᾶς ἴδω.

— Δὲν πρέπει νὰ καυχῶμαι πολὺ διὰ τοῦτο. Ἦ ὑπαρξίς μου εἶναι ἀβεβαιοτάτη καὶ λυπηρὰ. Φιαντάζομαι ἂν πάντες ἐκπλήττονται διότι ζῶ ἀκόμη, ὑπὲρ πάντας δὲ ἐγὼ ὁ ἴδιος. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἀντέστην τόσον πολὺν καιρὸν, ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι θὰ ζήσω, καὶ μ' ὄλους τοὺς πόνους μου, ὅτινες εἶναι τρομεροὶ ἐνίοτε, σᾶς βεβαιῶ ὅτι ἐπιμένω εἰς τὴν ζωὴν τώρα. Καὶ ἤδη, ἀγαπητὴ μικρὰ Λιλία, πρέπει νὰ παρακαλέσῃς τινὰ νὰ σέβῃ ἐδῶ μίαν ἑδραν διὰ τὸν Κ. Οὐέλσωνα, διότι, ἂν ἡμπορεῖ νὰ χάσῃ ὀλίγον καιρὸν, σκοπεῖω νὰ τὸν κρατήσω πλησίον μου ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον.—Ὄς βλέπετε, κύριε Οὐέλσων, ζῶ εἰς τὸ ὑπαιθρον, ἐξηκολούθησε στρεφόμενος πρὸς με' ἐνθυμοῦμαι πάντοτε τὴν ἀγαθότητα, τὴν ὅποιαν μοι ἐδείξατε, ὥστε εἶμαι βεβαίως, ὅτι θὰ εὐαρεστηθῆτε νὰ μὲ συντροφεύσῃτε ἐπὶ τινὰ καιρὸν.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ βεβαιώσω τὴν εὐγενείαν σας διὰ τὴν εὐχαρίστησιν, τὴν ὅποιαν θὰ εὐρω ἐδῶ, ἀπεκρίθη βελῶς ἐκπεπληγμένος δι' ὅτι ἔβλεπον, ἀλλ' εὐτυχῆς διότι τοσοῦτον ἐγ-

καρδίως ἐγενόμην δεκτὸς ὑπὸ τοῦ νεανίου ἐκεῖνου ὑπὲρ τοῦ ὁποίου ἔτρεπον τόσον ζωηρὸν ἐνδιαφέρον.

Ἦ μικρὰ Λιλία ἀπῆλθεν ὡς χρυσαλλίς περιπταμένη ἀπὸ ἀνθους εἰς ἀνθος. Ὁ δὲ λόρδος Σαινζερμαίν τὴν παρεκλόυθη διὰ τῶν ὀφθαλμῶν.—Ὅποια ἀξιολάτρευτος κόρη! τῷ εἶπον.

— Τὸ γλυκύτερον καὶ τὸ εὐμενέστερον πλάσμα, τὸ ὅποιον ὑπῆρξε ποτὲ ἐπὶ τῆς γῆς. Πόσον εἶναι ἐνίοτε τὰ παιδία εὐχάριστα, κύριε Οὐέλσων! Ὅποια συμπαθεῖς καρδίαι, ὅποια συγκινητικὴ τρυφερότης! Ἦθέλετε τὸ πιστεῖσαι; Τὸ προσφιλές τοῦτο ὄν, ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς ἐνταῦθα ἀφίξεώς του, προσηλωθὲν εἰς ἐμὲ, ἐκινήθη ἐναργῶς ὑπὸ τῶν ἀγνοτέρων τῆς συμπαθείας αἰσθημάτων. εἶδε τὴν μόνωσίν μου καὶ ἐγκατέλιπε πᾶσαν τέρψιν, πᾶσας τὰς διασκεδάσεις τῆς ἡλικίας του διὰ νὰ μὲ συντροφεύῃ καὶ μὲ περιποιῆται ὡς ἀληθῆς μικρὸς ἄγγελος. Καὶ σήμερον ἀκόμη, τὸ γλυκὺ πλάσμα, βλέπον με νὰ ὑποφέρω τὸ μαρτύριον, ἐκράτησεν ἐπὶ ἐν τέταρτον περίπου τῆς ὥρας τὰς χεῖράς μου εἰς τὰς ἰδικὰς του, ὅταν δὲ ἀπεκοιμήθην, ἐκάθησε πλησίον μου καὶ ἐμεινεν ἐδῶ, χωρὶς οὐδεμίαν κίνησιν νὰ κάμῃ, χωρὶς οὐδεμίαν λέξιν νὰ εἴπῃ, ὑπὸ φόβου μὴ μ' ἐξυπνίσῃ,

μ' ἐπομονὴν περισσεῶς ἐπιμαρτυρίας τὰ μικρὰ της.

Καὶ ἐν τούτοις ὅταν ἦμαι ὑγιής, εἶναι ἡ εὐθυμοτέρα, ἢ ζωηροτέρα, ἢ ἀτακτοτέρα φύσις, ἀφ' ὅσας γνωρίζω.

— Ὅποια διασκεδάσεις πρέπει νὰ ἦναι διὰ σᾶς!

— Ἄ! πλέον ἢ διασκεδάσεις. Ἀγαπῶ δυστυχῶς—ἐξέβαλε θεοὺν στεναγμὸν—μέχρι τρέλλας τὰ παιδία, ὅπως δὲ γνωρίζετε, δὲν εὐρίσκουσιν εἰς ἐμὲ πολλὰ διασκεδαστικὸν σύντροφον. Ἦ συναναστροφή καὶ ἡ συμπάθεια τῆς μικρᾶς ταύτης κόρης; εἶναι μεγάλη δι' ἐμὲ παρηγορία. Ἰπάρχει τι ἀγαθὸν εἰς τὰ χεῖριστα πράγματα! Ἐπὶ πλέον ἡμπορῶ, πιστεύω, νὰ εἴπω ὅτι εἶμαι ὀφείμιος εἰς τὸ προσφιλές τοῦτο παιδίον, καὶ εἶναι ἀληθῆς εὐλογία διὰ δυστυχῆ οἷος ἐγὼ, τοῦ ὁποίου τὸ μόνον καταφύγιον εἶναι ἡ μελέτη καὶ ἡ ἐργασία. Προσπαθῶ τὸ ἐπ' ἐμοὶ νὰ διδάξω εἰς τὸ γλυκὺ καὶ εὐάγωνον τοῦτο πλάσμα τὰ ἐξαιρετα πράγματα, τὰ ὅποια μ' ἐδίδαξεν ἡ κυρία Καρτθράιτ, καὶ πιστεύω πραγματικῶς ὅτι ἡ μικρὰ μαθήτριά μου θὰ μὲ τιμήσῃ καὶ ἐν τούτοις, προσέθηκεν ὑπομειδιῶν, ἢ φύσις ὑπῆρξε τόσον ἄσωτος δι' αὐτήν, ὥστε φοβοῦμαι σχεδὸν ν' ἀναμιχθῶ εἰς τὸ ἔργον τῆς.

Ἦ Λιλία ἐπανήρχετο κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἀκολουθουμένη ὑπὸ ὑπερήτου φέροντος καθίσμα. Ἐκάθησε πλησίον τοῦ λόρδου Σαινζερμαίν.

— Καὶ ἤδη, ἀγαπητὴ μικρὰ Λιλία, πηγαί-

νεστε να δρέψητε μίαν μεγάλην ὡς σᾶς ἀνοδοδέσμην διὰ τὸν κύριον Οὐέλσωνα.

Ἐδράμε πρὸς τὸν λειμῶνα, ἐνῶ ἡ λευκὴ αὐτῆς ἐσθῆς ὑψοῦτο ὀπισθεν αὐτῆς ὡς τὰ πτερὰ κύκνου, ἡμεῖς δὲ ἐξηκολουθήσαμεν τὴν συνδιάλεξίν μας.

Ἰπάρχει τι προφανῶς ἐν ἐμοὶ προκαλοῦν τὴν ἐμπιστοσύνην, διότι ὁ λόρδος Σαινζερμαίν, εἰ καὶ μόλις ἀνεμνησθετο τὴν τελευταίαν ἡμῶν συνέντευξιν, μετ' ἐπιχειρήσθη ὡς ἀρχαῖον φίλον του. Ἦρχισε νὰ μοὶ διηγήσῃ περὶ τῶν διαφορῶν τῶπων, τοὺς ὁποίους ἐπεσεκέρθη, μετὰ θερμοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἐκπραξόμενος περὶ τῶν φυσικῶν καλλωνῶν καὶ δεικνύων τὸ λεπτότερον ὑπὲρ τῆς καλλιτεχνικῆς αἰσθητικῆς. Ἦ δὲ ἰδιότης μου ὡς ἱατροῦ τὸν ἐνεθάρρυνε βεβαίως νὰ συνδιαλέγηται πρὸς ἐμέ μετὰ μείζονος ἐλευθερίας περὶ τῆς ἰδιαίτηρας αὐτοῦ ἐνεκα τῆς νόσου καταστάσεως.

— Γνωρίζω, μοὶ εἶπε, τὰ μειονεκτήματα τῆς θέσεώς μου καὶ ἀνελογίσθη πάσαν αὐτῶν τὴν σπουδαιότητα. Ἦ δυσμορφία εἶναι τρομερὰ δυστυχία, καὶ ἤρχισα ἤδη νὰ αἰσθάνωμαι τὴν πικρίαν αὐτῆς. . . Καὶ πόσον δὲν θέλω ὑποφέρεῖ εἰς τὸ ἐξῆς ἀκόμη! Ἦδυνάμην ἐν τούτοις νὰ παραγορηθῶ ὅτι εἶμαι εἰδός τι τέρας εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ κόσμου, ἀν' ἡλιθίων ὅτι θέλω κατακτήσει τὴν ἐπιδοκιμασίαν αὐτοῦ καὶ τὴν ὑπόληψιν διὰ πράξεων ἀρετῆς καὶ ἐνεργείας. Δυστυχῶς, ἡ ἀθλία τοῦ ὄργανισμοῦ μου ἀδυναμία καθιστᾷ ὑπὸ τὴν ἐποψίν ταύτην λίαν δυσκόλους τὰς προσπάθειάς μου καὶ φαίνεται ὅτι με καταδικάζει εἰς τὴν ἀφάνειαν γυναικὸς ἀλλ' οὐχὶ καὶ εἰς τὴν ὀφελιμότητα αὐτῆς. Ἄ! ποσάκις ἤθελον καταβληθῆ ὑπὸ τῆς ἀπελπισίας, ἀν' δὲν ὑπεστηρίζομαι ὑπὸ τῶν σοφῶν συμβουλῶν τῆς κυρίας Καρτβράιτ! Ἄ! ἡ ἀγαθὴ καὶ γενναία γυνὴ! Ἀὐτὴ μ' ἐδίδαξε νὰ θεωρῶ τὸν κόσμον ὑπὸ ἄλλην ἐποψίν, — ἀγνωτόραν, ἐλπίζω, — ὡς τὸ θεᾶτρον τοῦ καθήκοντος καὶ οὐχὶ τῆς ἐπιτυχίας, ἐν τῇ ὁποίᾳ τὸ πρῶτον ὅλων τῶν καθηκόντων εἶναι ἡ ἐγκαρτέρησις. Ἀὐτὴ διηγείρε τὸ θάρρος μου, αὐτὴ ἐκαλλιέργησε τὰς πνευματικὰς μου δυνάμεις· εἶρον τὴν ἀνάπαυσιν καὶ τὴν γαλήνην ἐν τῇ ἐργασίᾳ, τῆς ὁποίας τὸν ἔρωτα μοὶ ἐνέπνευσεν ἐκείνη, τὴν εὐτυχίαν δὲ, ἀπὸ τῆς ἐνταῦθα ἀφίξεως τοῦ ἀξιολατρεύτου τούτου παιδίου. Ἦδη σκέπτομαι νὰ ζῶ μόνον χάριν τῶν ὁμοίων μου. Διὰ τούτου τοῦλάχιστον θέλει καταδειχθῆ, ὅτι ἡ φυσικὴ δυσμορφία, ὅσον καὶ ἀν' ἦναι μεγάλη, δὲν καταστρέφει ἀνεπανορθώτως τὸ στάδιον εὐτόλμου ἀνθρώπου, ὁ δὲ κυφὸς λόρδος, ὁ δυστυχὴς δύσμορφος θέλει δυνηθῆ ἴσως ν' ἀφήσῃ, πρὶν ἢ ἀποθάνῃ, ἐντιμὸν τι δείγμα, ἀντάξιον τῆς ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης διαβάσεώς του.

Διακόπη ὑπὸ τῆς Λιλίας, τρεχούτης καὶ καταβρέατου ὑπὸ τῶν δακρύων ἐχούσης τὸ πρόσωπόν.

— Τί εἶναι, Λιλία μου;

— Δὲν θέλουν νὰ με ἀφήσουν νὰ κόψω ἄνοθη, ἢ δὲ μαρκησία εἶναι θυμωμένη, διότι ἤγγισα τὰ ῥόδα τῆς. Εἶπον ὅτι ἦσαν διὰ σᾶς, ἀλλὰ τούτο δὲν τὴν ἠμπόδισε νὰ με μαλώσῃ. Ὅλοι εἶναι θυμωμένοι ἐναντίον μου. Ποῦ λοιπὸν τότε θὰ ἠμπορέσω νὰ συναξῶ ἄνοθη διὰ σᾶς. . . Ἐρατὰ ἄνοθη, ὅμοια με' ἐκεῖνα, τὰ ὁποία σᾶς ἔφερα εἰς τὸ Φονταίνεμπλώ: μαργαρίτας, γαρύφαλλα καὶ ῥόδα, τὰ ὁποία τόσον πολὺ ἀγαπᾶτε καὶ διὰ τῶν ὁποίων ἐσβόλιζον τὸν θάλαμόν σας, ὅταν ἦσθε ἀσθενής;

— Μὴ λυπεῖσθε τόσο, ἀγαπητὸν τέκνον. Δὲν πρέπει—καὶ ἀπέμαξε τὰ δάκρυα, τὰ ὁποία ἔφερον ἐπὶ τῶν παρειῶν του—δὲν πρέπει νὰ ἐγγίζωμεν ὅτι δὲν μετ' ἀνήκει. Κανείς δὲν ἐπιθυμεί τοῦτο. Δὲν ἐγνώριζον ὅτι ἐπηγαίνετε νὰ κόψητε τὰ ἄνοθη ταῦτα εἰς τὸν κήπον τῆς μαρκησίας, ὅταν σᾶς ἔστειλα νὰ κάμνητε μίαν ἀνοδοδέσμην διὰ τὸν κύριον Οὐέλσωνα. Θέλωμεν φυτεῖσαι ἕνα ὄμοιον μικρὸν κήπον διὰ τοὺς δύο μας εἰς τινὰ γωνίαν, καὶ τότε ἡ Λιλία μου θὰ ἠμπορέσῃ νὰ με θάψῃ ὑπὸ τὰ ῥόδα, ἀν' τὸ ἐπιθυμῆ. Ἐμπρός, μὴ κλαίετε, δὲν εἶναι δρόβον. Ἐπρωτίμων νὰ μὴ ἐγγίσω ποτὲ ἐν ἄνοθῳ, παρὰ νὰ ἴδω κλαίονσαν τὴν Λιλίαν μου.

— Εἶναι τόσον ἄδικον καὶ σκληρόν! εἶπεν ἡ μικρὰ κόρη μετ' ἀγανακτήσεως. Λαμβάνουσιν ὅλα δι' ἐαυτοὺς, χωρὶς νὰ σᾶς δίδωσι ποτε τίποτε. Ἦ λαίδη Γεραλδίνη ἔχει τὸ ἀθάκιόν της πλήρες ῥόδων, καὶ σεῖς τόσον ἀγαθὸς, τόσον ἀσθενής! . . .

— Ἀγαπητὴ μου, τὰ ῥόδα ἀρμόζουσι περισσότερο εἰς τὴν Γεραλδίνην παρὰ εἰς ἐμέ. Γνωρίζετε ὅτι ἤδη εἶμαι ἀνὴρ, τὰ δὲ ῥόδα ἐγένον διὰ τὰς γυναῖκας.

— Ἄλλ' ἐν τούτοις τὰ ἀγαπᾶτε.

— Ἀγαπᾷ τὰ ἄνοθη, Λιλία, ὅταν μοὶ τὰ φέρετε σεῖς. Πληρώσατε τὸ κἀνιστρόν σας ἀπὸ μαργαρίτας, καὶ θέλει εἶναι τὸ ἴδιον πρᾶγμα δι' ἐμέ. Βλέπω τοιοῦτους ἐκεῖ κάτω ὑπὸ τὰ δένδρα. Πηγαίνετε νὰ κόψητε δι' ἐμέ ὅσους ἠμπορέσητε νὰ φέρητε.

Ἦ Λιλία ἀπῆλθεν ἐν νέου. Ἐσιώπων ἐκπληκτος καὶ ἀγανακτῶν.

— Κύριε Οὐέλσων, ἔχω νὰ σᾶς ζητήσω μίαν μεγάλην χάριν. Ἐλπίζω νὰ σᾶς βλέπω συχνὰ κατὰ τὴν ἐνταῦθα διαμονήν μου. Θέλετε ἔχει ἀρκετὴν ἀγαθότητα νὰ μὴ προσέχητε εἰς μικρὰς τινὰς ἐσωτερικὰς λεπτομερείας, διὰ τὰς ὁποίας καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐπιθυμῶ νὰ κλείω τοὺς ὀφθαλμούς;

Ἀπεχώρησα μετὰ τινὰς στιγμὰς, ἀλλ' ὁ λόρδος Σαινζερμαίν μ' ἐζήτησε τὴν ὑπόσχεσιν νὰ τὸν ἐπισκέπτομαι συχνά.

— Εἴχετε μεγάλην διὰ τὴν μητέρα μου συμπάθειαν, κύριε Οὐέλσων, μοὶ εἶπεν. Ἦμπορῶ νὰ

ὑπολογίζω ἐπὶ τῆς φιλίας σας; Δυστυχῆς καὶ κατὰδικος, ἔχω ἀνάγκην ἀπόλυτον νὰ ἠμπορῶ νὰ στηρίζωμαι ἐπὶ τινος, εἰς δὲν νὰ ἔχω πλήρη ἐμπιστοσύνην καὶ ὅστις νὰ ἦναι ὑπὸ τινὰ ἐποψίν δευτέρος τις ἐγὼ, πεπροικισμένος δι' ἀρκούσης ἀγαθοβουλίας καὶ ὑπομονῆς διὰ νὰ με βοηθῆ εἰς τὰ σχέδιά μου καὶ ὑποστηρίξῃ τὴν ἀδυναμίαν μου. Θέλετε νὰ ἦσθε ὁ φίλος οὗτος, κύριε Οὐέλσων; Ἐκπλήττεσθε ἀναμφιβόλως!—ἴσως με περιφρονεῖτε ριπτόμενον οὕτω κατὰ τῆς κεφαλῆς σας· ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἔκρινα καλῶς τὴν καρδίαν μου. Ἦ ὑπὲρ ἐμοῦ ἀγαθότης σας, πρὸ τῆς ἐξ' Ἀγγλίας ἀναχωρήσεώς μου, εἶχεν ἤδη προξενήσει βαθεῖαν ἐντύπωσιν εἰς τὴν νεαρὰν ψυχὴν μου. Ἐπὶ πλέον, εἴσθε ὁ κηδεμόν μου. Δὲν εἴσθε τῶνόντι ὁ ἐκλεκτὸς φίλος τῆς μητρός μου, καὶ τὸν ὁποῖον, εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἐπανευρίσκω εἰς στιγμὰς κρίσιμους;

Εἶναι ἀνοφελές νὰ προσθέσω πόσον συνεινήθη ὑπὸ τοῦ σημείου τούτου τῆς ἐμπιστοσύνης. Ὁ λόρδος Σαινζερμαίν τὸ παρετήρησε καὶ λαμβάνων με διὰ τῆς χειρὸς:

— Κύριε Οὐέλσων, εἴσθε ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἐξέστων. Εὐχαριστῶ τὸν Θεόν, διότι με εἰσήκουσεν.

Ἐπιστρέψας εἰς τὸν οἶκόν μου, εἶρον τὴν Ἰουδίην ἐνθουσιασθῶσα. Φαίνεται ὅτι ἡ μαρκησία, τυνωδευμένη ὑπὸ τοῦ θαυμασίου ἐκείνου λόρδου Λουδοβίκου, ἐπεσεκέρθη ἐπιππος κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν πόλιν.

— Ἐσταμάτησεν εἰς τὴν θύραν τοῦ κ. Δὲν διὰ ν' ἀγοράσῃ χάρτην δι' ἐπιστολάς, ἀνέκραξεν ἡ Ἰουδίη. Ἄ! ὁποία χαρίεσσα γυνὴ! Καὶ ὁ λόρδος Λουδοβίκος παρήγγειλεν ἀπειρα πράγματα παρὰ τῆς Κ. Πλῶρ διὰ τὸ κυνοτροφεῖόν του, — ἔχει πενήκοντα κύνας νομίζω.— Ὁ ἀκολουθῶν αὐτὸν εἶναι *King-charles*, μαῦρος καὶ πυρρός, καὶ ποῖα ὄτα! ὁποία χαρίεσσα μικρὰ κεφαλὴ! Πρὶν ἢ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὸν πύργον, ἦλθον νὰ σὲ συμβουλευθῶσιν, ἀδελφέ, διότι τὸ πτωχὸν ζῶον εἶχε πληγωθῆ εἰς τὸν πόδα. Τότε, ἄμα τοὺς παρετήρησα, μολονότι δὲν καταβαίνω ποτὲ εἰς τὸ χημεῖόν σου, δὲν ἠθέλησα νὰ τοὺς ὑποδεχθῆ ὁ ὑπὲρ τῆς· ἐφόρεσα τὸν ὠραιότερον πῆλόν μου, τὸ νέον μου περιζῶμα, — σὲ βεβαίῳ ὅτι ἤμην κάλλιστα—κατέβην καὶ εἶπον: «Εἶμαι βεβαία, μιλαίδη, ὅτι ὁ ἀδελφός μου ἐξῆλθε. Τί συνέβη εἰς τὸ προσφιλές τοῦτο ὄν, εἰς τὸν σκύλον τῆς εὐγενείας σας;» Τότε ἐκείνη μ' ἀπεκρίθη: «Ὅχι! ὁ σκύλος τῆς εὐγενείας μου, ἀλλ' ὁ τοῦ λόρδου Λουδοβίκου, δεσποινίς Οὐέλσων. Ἰδοὺ ὁ λόρδος Λουδοβίκος!» προσέθηκε, θεωροῦσα αὐτὸν μετ' ὀφθαλμῶν ἀστραπτόντων ἐξ ὑπερηφανείας. Καὶ τότε ὕψωσε τὴν κεφαλὴν του, ὠραῖος ὡς ὁ ἀρχάγγελος, ἐξηρησιμένος ἀκόμη ἀπὸ τὸν ἐπιππον περιπατῶν του, καὶ εἶπε: «Τί διάβολον ἔχει λοιπὸν ἡ Φανφάν, μαμά; Καταβαίνει βεβαίως

τατα, καὶ ἐν τούτοις δὲν βλέπω τίποτε εἰς τὸν πόδα τῆς.» Ἐνόμισα ὅτι ἔπρεπε νὰ λάβω τὸν λόγον. «Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ τὸν ἐξετάσω, μιλαίδη;» Ἦτο ἀπλοῦστατα ἀκανθὰ τις, τὴν ὁποίαν ἐξέβαλον, ἡ δὲ μιλαίδη μοὶ εἶπεν: «Εὐχαριστῶ, δεσποινίς Οὐέλσων!» ὁ δὲ μιλαίδης προσέθηκεν: «Ἰδοὺ λοιπὸν ἀνεκουφίσθη, κόρη μου Φανφάν.» Τότε ἐπέστρεψαν εἰς τὸν πύργον. Ἄ! εἶναι εὐγενὲς μαιράκιον, ἄξιον τῆς μεγάλης περιουσίας του!

— Ποίας μεγάλης περιουσίας του; Τί μοῦ ψάλλεις αὐτοῦ, Ἰουδίη;

— Ὡ! ἐλησμόνησα. Ἦ περιουσία βεβαίως τατα δὲν ἀνήκει ἀκόμη εἰς αὐτόν· ἀλλὰ θὰ τὴν λάβῃ βεβαίως σήμερον ἢ αὔριον, διότι λέγουσιν ὅτι ὁ πτωχὸς ἀνάπρος δὲν θὰ ζήσῃ πολὺν καιρὸν ἀκόμη.

Ἐξῆλθον χωρὶς νὰ καταδεχθῶ νὰ ὀργισθῶ. Ἐφρόνουν ὅτι ἦτο ἀσέβεια ν' ἀναμιχθῆ τὸ ὄνομα τοῦ λόρδου Σαινζερμαίν εἰς τοιαύτην συνδιάλεξιν.

Μετά τινὰς ἡμέρας ἐπεσεκέρθη ἐκ δευτέρου τὸν πύργον. Εἶδον ἐκεῖ τὴν φορὰν ταύτην τὴν φίλην μου Καρτβράιτ, ἣν εἶρον ἀποκατασταθεῖσαν μετὰ τοῦ λόρδου Σαινζερμαίν εἰς τὰ ἀρχαῖα τοῦ πύργου διαμερίσματα, μακρὰν τῆς κινήσεως καὶ τοῦ θορύβου. Ἦ κυρία Καρτβράιτ μοὶ ἐφάνη εὐτυχῆς διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ μαθητοῦ αὐτῆς παραχθῆσαν ἐπ' ἐμοῦ ἐντύπωσιν. Ἐμαθον παρ' αὐτῆς ὅτι ἡ Λιλία ἦτο πτωχὴ τις συγγενῆς τῆς μαρκησίας, προσληθθεῖσα ἐν τῇ οἰκογενείᾳ ὅπως ἐκμάθη τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν μετὰ τῶν νέων αὐτῆς ἐξεδέλφων ὅτι ἡ ἀνατροφή αὐτῆς ἦτο παρημελημένη καὶ ὀλοκληρίαν, τῆς διδασκάλου τῶν δεσποινίδων τούτων εὐρισκούσης ἐαυτὴν λίαν κομψῆς καὶ λίαν μεγάλης κυρίας, ὡστε νὰ καταδεχθῆ νὰ παράσῃ τὴν ἐλαχίστην προσοχὴν εἰς μικρὸν, τοσοῦτον ἀσήμαντον πρόσωπον· ὅτι τὸ παιδίον ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας προσηλώθη εἰς τὸν λόρδον Σαινζερμαίν, ὅστις, συγκινηθεὶς ἐκ τῆς ἀφοσιώσεως αὐτοῦ καὶ ἐνδιαφερόμενος διὰ τὴν θέσιν του, τὴ εἶχεν υἱοθετήσει οὕτως εἶπειν, διδάσκων αὐτὸ, καλλιεργῶν τὸ πνεῦμα αὐτοῦ καὶ τὴν καρδίαν καὶ προπαρσκευάζων αὐτὸ εἰς τὴν μετ' ἐγκαρτερήσεως καὶ ἀξιοπροσεΐας ἀνοχὴν τῶν πολυχρίθμων δυσχερειῶν τῆς θέσεώς του ὡς πτωχῆς συγγενοῦς.

— Τὰ δύο ταῦτα δυστυχῆ πλάσματα, μοὶ εἶπε, —δυστυχῆ ὑπὸ τοσοῦτον ἐναργῶς ἀντιθέτου περιστάσεως, εἰ καὶ φερούσας τὸν αὐτὸν ταπεινωτικὸν χαρακτήρα, — φαίνεται ὅτι συνεδέθησαν διὰ μουσικῆς συμπάθειας, καὶ οὕτως ἡ μικρὰ Λιλία κατέστη ἡ τρυφερωτέρα ἀδελφὴ τοῦ λόρδου Σαινζερμαίν· ἐκείνος δὲ τρέφει πρὸς αὐτὴν τὴν ἀφοσίωσιν καὶ τὴν μέριμναν πατρός. . . Ὡς βλέπετε, τὰ δῶματα ἡμῶν εὐρισκονται μεμακροσμένα ἀπὸ τὰ τῆς οἰκογενείας, σπανίως δὲ

έρχονται να μᾶς ταραξώσιν. Ἡ ζωὴ ἡμῶν εἶναι μονήρης σχεδόν· ἀλλ' ἡ γλυκεῖα αὐτὴ μικρὰ κέρη τὴν ἐμψυχῶν καὶ τὴν φαιδρύνει. Πιστεύω ὅτι εἶναι εὐτυχής, διεκφεύγουσα τὴν υπερήφανον παιδαγωγὸν τῆς καὶ τὰς ἐξαδέλφους τῆς, αἰτινες τὴν ἀγαπῶσι μετρίως, καὶ τούτου ἕνεκα δὲν μᾶς ἀφίνει ποτέ· ὀφείλω δὲ νὰ δρολογήσω, ὅτι δὲν ἀνησυχῶσι ποσῶς διὰ τοῦτο. Κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην εἶναι μαζὴ καὶ οἱ δύο, ἐνησυχολημέναι διὰ τὴν ἐγκατάστασιν τοῦ νέου κήπου των.

Ἡ κυρία Καρτθράιτ ἦτο λίαν μεμετρημένη καὶ ἐχέμυθος. Πιστεύω ὅτι ποτὲ δὲν μοὶ ἀπεκάλυψε τί τῶν συμβάντων ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ Βρανδῶνος· ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην μοὶ ὑπέδειξεν, ὅτι ὁ μαρκήσιος, ἀκηδής καὶ ἀδιάφορος, εἶχεν ἀναθέσει καθ' ὁλοκληρίαν τὴν διεύθυνσιν τῶν ὑποθέσεων του εἰς τὴν γυναῖκά του, καὶ ὅτι ἐκείνη, δεσποτική, ἐγωιστική, ἀσυμπαθής, ἐκυβέρνησα, χωρὶς νὰ φροντίζη περὶ τοῦ δικαίου καὶ τοῦ ἀδίκου, χωρὶς νὰ προσέχη ποσῶς εἰς τὰ ἀμοιβαία τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας τῆς δικαιοματία. Οὐδεμίαν ἐφείδετο δαπάνης χάριν τοῦ λόρδου Λουδοβίκου, οὐτινος αἱ φαντασίαι καὶ αἱ τέρψεις ἐπροτιμῶντο ὑπὲρ πᾶν ἄλλο πρᾶγμα. Ἦτο τὸ εἶδωλον τῆς μητρὸς αὐτοῦ, ἥτις τὸν ἐθεόρει προφανῶς ὡς τὸν μέλλοντα κληρονόμον τῆς κολοσσαίας περιουσίας τοῦ μαρκησίου Βρανδῶνος. Εἶχεν ἤδη τοὺς σταύλους αὐτοῦ καὶ τὸ κυνοτροφεῖον, καὶ μολοντί ἦτο ἀκόμη παιδίον ἐκέκμητο τὰς ἐξέεις καὶ τὰς ἀρέξεις αὐτοῦ.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰς ἀδελφὰς αὐτοῦ, ἡ μαρκησία ἦτο εὐχαριστήμενη διὰ τὴν κομψότητα αὐτῶν, λακωνικῶν φιλοκάλων καὶ τελειῶν· κατὰ τὰ λοιπὰ ἠδιαφόρει. Ἰσως ἐκίχθετο περὶ τῆς ὑγείας των· ἀλλ' αἱ ἠθικαὶ αὐτῶν ἰδιότητες ἦσαν δι' αὐτὴν νεκρὸν γράμμα. Ἐγκαταλελειμμένα εἰς τὴν ἐπαγρύπνησιν παιδαγωγῶ ἀγομένης ὑπὸ τοῦ συμφέροντος, κολακευομένης ἀκαταπαύστως τὴν ματαιότητα αὐτῶν καὶ τὴν ὑπερηφάνειαν, μὴ διεγειρούσης ἐν αὐταῖς ἢ τὴν κλίσιν μόνον πρὸς τὰ ἐγκόσμια, μὴ αἰσχυνομένης ἐπίσης νὰ διδάσκη αὐτὰς ὡς τὸν μόνον τῶν ἐν τῷ βίῳ προσπαθειῶν των σκοπὸν τὴν ἐπιτυχίαν πλουσίου συνοικισίου, κατὰ τὴν παράδειγμα τῆς μητρὸς των, αἱ μικραὶ κόραι περὶ οὐδενὸς ἄλλου συνδιέλογοντο ἢ περὶ τῶν ἐνδυμασιῶν αὐτῶν καὶ τῶν διασκεδάσεων.

Ἐν τῷ τῷ ἡμερῶν τὰ πάντα εἰς τὴν λόρδον Σαινζερμαίν, ἡ μάλλον ἐπρεπε νὰ εἴπω, ὅτι εἶχον ἀρνηθῆ εἰς αὐτὸν τὰ πάντα, ἂν δὲν εἶχε τὴν δύναμιν ἐκείνην καὶ τὴν σταθερότητα, αἰτινες τὸσον ὀλίγον ἐφαίνοντο συμβιβάζομεναι μὲ τὴν μαλακότητα καὶ γλυκύτητα τῶν τρόπων του, νὰ ἐπιμένῃ ζητῶν καὶ ἐπιτυχάνων, ὅ,τι ἐφρόνει ἀναγκαῖον διὰ τὴν εὐζωίαν αὐτοῦ καὶ τὴν ἀνατροφὴν. Καὶ ἐν τούτοις οὐδὲν ἐξέφρασε ποτε

παράπονον δι' ὅσα ἐβλεπε χορηγούμενα εἰς τοὺς ἄλλους, ἀποφεύγων μετὰ περισκέψεως ν' ἀναμιγνύηται εἰς πᾶν ἕ,τι προήρχετο ἐκ τῶν διαταγῶν καὶ τῶν θελήσεων τῆς μητρικῆς του.

— Χθὲς ἀκόμη εἶδον ἐν τοιοῦτον παράδειγμα, μοὶ εἶπεν ἡ κυρία Καρτθράιτ. Ἦσθε ἐκεῖ, ὅταν ἡ μικρὰ Λιλία ἐπεπλήχθη τοσοῦτον, διότι ἐκυψε ρόδα; Ὁ λόρδος Σαινζερμαίν δὲν ἐφάνη παρατηρήσας τὴν περιφρόνησιν· ἀλλ' ἐνθὺς μετὰ ταῦτα μετέβη παρὰ τῇ μαρκησίᾳ καὶ ἐζήτησε παρ' αὐτῆς νὰ τῷ ἐπιτραπῆ νὰ διεκρουθῆ εἰς κήπον διασκεδάσεως ἐν τέταρτον στρέμματος τοῦ δάσους, τοῦ ὁποῦ οὐδεμίαν ἐγίνετο χρῆσις. Ἡ μαρκησία, μολοντί δὲν ἐπιθυμῆ νὰ παρέχη εἰς αὐτὸν τὴν ἐλαχίστην χάριν, ὡσεὶ παραχώρησις τις ἀπὸ μέρους τῆς ἠθέλου εἶσθαι ἐγκατάλειψις τῶν δικαιωμάτων τῆς, ὑπεχρεῶθη ἐν τούτοις νὰ ὑποχωρήσῃ, ἀφοῦ τῇ εἶχε λαλήσει μετὰ τῷ τῷ πεδασμῶν ἐμπνεύσεως εὐσταθείας, κατὰ τὴν στιγμήν δὲ ταύτην ἡ Λιλία καὶ αὐτὸς ἐπασχολοῦνται εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ κηπαρίου των.

Διευθύνθη πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ εἶδον τὸν νέον λόρδον ἐξηπλωμένον ὡς συνήθως ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον, ἔχοντα ἐνώπιόν του μικρὸν τράπεζαν, κεκαλυμμένην ὑπὸ σχεδίων, τὰ ὁποῖα ἠρμήνευσεν εἰς τὴν Λιλίαν.

Ἐργάται παρεσκεύαζον τὸ ἔδραρον, ἡ δὲ Λιλία ζωηρὰ, ὑπερσημημένη, ἐβαττάριζεν, ἐλάμβανε μέτρα, μετέδιδε διαταγὰς, ἤρχετο, ἀσθμαίνουσα καὶ εὐτυχής.

— Κύριε Οὐίλσον, μοὶ εἶπεν αἰφνης ὁ νεανίας μετὰ τινος στιγμῆς συνδιαλέξεως περὶ τῆς ὑγείας του καὶ τῶν σχεδίων του, ἀρκετὰ ἐλαλήσαμεν περὶ ἐμοῦ. Ἄν ἔχετε καιρὸν νὰ συζητήσθε ὑπὲρ ἐμοῦ, σὰς παρακαλῶ νὰ συνδιαλεχθῶμεν περὶ σπουδαιότερον ὑποθέσεων. Ἡ μήτηρ μου σὰς ἐνεχείρισε χρηματικὸν τι ποσόν, τὸ ὁποῖον μοὶ ἀνήκει. Ποῖα εἶναι σήμερον τὰ εἰσοδήματα τοῦ κεφαλαίου τούτου;

— Δεκαπέντε χιλιάδες φράγκα. Δύνασθε, μιλόρδε, ν' ἀπαιτήσθε ἀμέσως ὅλον ἢ μέρος τοῦ ποσοῦ, κεφάλαιον καὶ εἰσοδήματα, ὅπως σὰς φανῆ καλλίτερον.

— Θέλω σὰς ἀπογυμνώσει ἀμέσως, κύριε Οὐίλσον, ἐξηκολούθησε γελῶν. Ἐχω ἀνάγκην ὅλου τοῦ ποσοῦ διὰ τὸ τέκνον μου καὶ δι' ἐμὲ αὐτόν· μόλις δὲ θέλει εἶσθαι ἀρκετὸν κατὰ τὸ ἥμισυ. Προτίθεμαι ὡσαύτως νὰ παρακαλέσω τὸν πατέρα μου νὰ ἀναλάβῃ τὰ ἐξοδα τῆς ἀνατροφῆς μου, διότι προνοῶ διὰ τὴν τῶν ἄλλων.

Μοὶ εἶπε τότε ὅτι ἐπεθύμει νὰ ἔχη ἕνα παιδαγωγόν· ἕνα gentleman, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἕνα λόγιον.

— Ἐπιθυμῶ καὶ ἐγὼ ἐπίσης νὰ καταστῶ λόγιος, ἡ δὲ προσφιλὴς κυρία Καρτθράιτ, μεθ' ὅσας τὰς προσπαθείας τῆς, οὐδέποτε ἠδυνήθη νὰ

κατορθῶσιν ὅπως μοὶ παράσχωσι τὰ πρὸς τοῦτο μέσα. Εἰς ἐμὲ λοιπὸν ἀπόκειται τὴν νὰ τὰ ἀπαίτησω. Ἄν μοὶ τὰ ἀρνηθῆ ὁ πατήρ μου, καλῶς! Θέλω πληρώσει ἐγὼ, ἰδοὺ τὸ πᾶν. Ἀλλὰ πιστεύω ὅτι δὲν θέλει μοὶ τὰ ἀρνηθῆ.

— Ἀδύνατον, ἀνέκραξα.

— Ὡ! ἂν τοῦτο ἐξήρτητο ἀπ' αὐτοῦ, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τὸ ἐπραττεν. Ἀλλ' ἡ οἰκογενεῖά του κοστίζει εἰς αὐτὸν πολὺ ἀκριβὰ. Εἶναι ἀληθῶς λυπηρὸν ἄνθρωπος τῆς τάξεώς του νὰ ἔχη τόσον παράδοξα ἐξοδα καὶ τόσον πραγματικὴν πενίαν.

Ἰδοὺ σκέψις ἀξία τῆς μητρὸς του, ἐσκέφθη καθ' ἑαυτόν.

— Κύριε Οὐίλσον, στηρίζομαι ἐφ' ὑμῶν ὅπως εὖρα ὅ,τι ἐπιθυμῶ. Ὅσον δ' ἀφορᾷ, προσέθηκε, τὴν προσφιλή ταύτην μικρὰν, ὀλίγων πραγμάτων ἔχει τὴν στιγμήν ταύτην ἀνάγκην, ἡ δὲ ἀνατροφή μου θέλει τελειῶσει πρὶν ἢ ἀρχίσῃ ἡ ἰδιότης. Ἀλλὰ σὰς ἐγγυῶμαι, ὅτι θέλει τύχη καὶ αὐτὴ τοιαύτης.

— Ἐπίστευον, ἀπεκρίθη, ὅτι ἠσχολοῦντο μετὰ τὴν ἀνατροφὴν αὐτῆς συγγενῶς μετὰ τὴν τῆς ἐξαδέλφους τῆς.

— Ὅχι, ἡ Λιλία παρημελήθη ὅλως διόλου ὑπὸ τὴν ἐποψίν ταύτην.

Ἡ συνδιάλεξις μας διεκόπη ἐνταῦθα.

Μετὰ τινος στιγμῆς ἠκούσαμεν ὄρθρον ἐν τῇ μέσῳ τοῦ μικροῦ δάσους, δύο δὲ θαυμάσιοι κύνες εἰσέβαλον εἰς τὸ κηπάριον πρὸ μέγαν τρόμον τῆς Λιλίας, ἥτις ἤρξατο κραυγάζουσα καὶ τρέχουσα ἐν ἠκούσῃ ὅπως κρυβῆ πλησίον τοῦ φίλου της. Ὁ δὲ λόρδος Λουδοβίκος τοὺς ἠκολούθει, κρατῶν μικρὸν πυροβόλον εἰς τὴν χεῖρα.

— Πῶς ἔχετε σήμερον, ἀδελφέ; . . . Ὅποιον θαυμάσιον μέρος ἀνεκαλύψατε διὰ σὰς καὶ τὴν γλυκεῖαν καὶ ἀξιολάτρευτον φίλην σας; Ἀλλὰ διατὶ νὰ κλαίῃ καὶ νὰ φοβῆται τοὺς σκύλους μου ἡ Λιλία; δὲν θὰ σὲ κακοποιήσωσι, μικρὰ τρελλή.

— Ἀληθῶς, Λουδοβίκε, πρέπει νὰ τὴν συγχωρήσῃτε. Ὁρμησαν ἐπ' αὐτῆς τοσοῦτον ἀπροσδοκίτως! Δὲν θὰ ἦσαι ἄλλοτε φρονιμωτέρα, Λιλία;

— Δὲν ἀγαπῶ τὰ μεγάλα ταῦτα τρομερὰ ζῶα, εἶπεν ἡ Λιλία.

— Ἀληθῶς δὲν τὰ ἀγαπᾶτε! Ρίψτε ἄλλοτε, ἀξιολάτρευτος, μικρὰ πανούργος, ζεῦγος τόσον ὠραίων ζώων; Παρατηρήσατέ τα λοιπὸν, Σαινζερμαίν, σεῖς ὅστις ἔχετε ὀφθαλμοὺς καλλιτέχνου. Δὲν εἶναι θαυμάσιοι κύνες;

— Μάλιστα, λαμπροί! Πόσα τοὺς ἠγοράσατε;

— Ὡ! ὁ Πίττων τοὺς ἠγόρασεν ἀπὸ τὸν φύλακα τοῦ λόρδου Κλαίρ δύο χιλιάδας πεντακόσια φράγκα τὸ ζεῦγος. Ἀξίζουσι βεβαίως τέσσαρας χιλιάδας.

Κατένευσα τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀγνοῶν τίνα θέ-

σιν νὰ λάβω. Ὁ δὲ λόρδος Σαινζερμαίν ἀπεκρίθη γελῶν:

— Εἶσθε ἀξιὸν μισράκιον, Λουδοβίκε. Ἀλλὰ φρονῶ ὅτι θὰ ἦσθε ἐτι μάλλον, ὅταν ἐπανεύρετε τὰς δύο σας χιλιάδας καὶ πεντακόσια φράγκα, ἂν κατὰ τύχην σὰς ἔλθῃ ἡ ἰδέα νὰ ἐκποιήσῃτε τὴν ἀγοράν σας.

— Ἀληθῶς, ἀνέκραξεν ὁ λόρδος Λουδοβίκος, ποῖα διαβολικὴ ἰδέα εἰσῆλθε λοιπὸν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς μητρὸς μου; Δὲν ἐννοῶ τίποτε ἀπὸ αὐτά. Δὲν ἐφαντάσθη ἐκείνη ὅτι εἶμαι πολὺ νέος, — πολὺ νέος! ὁ Θεὸς νὰ τὴν εὐλογῇ! — ὥστε νὰ μ' ἐμπιστευθῶσιν ἐν ἀληθινὸν πυροβόλον! . . . Νὰ μὴ κηνηγῶ! προσέθηκε μεθ' ὑπερβαλλούσης ζωηρότητος, κάλλιον ν' ἀποθάνω, παρὰ νὰ ὑποκύψω εἰς τοιαύτην τυραννίαν! . . . Μάλιστα, προτιμῶ ν' ἀποθάνω παρὰ νὰ μὴ διασκεδάσω. . . προτιμῶ χιλιάκις ν' ἀποθάνω!

— Θεέ! πόσον εἰσθε ἀνόητος, λόρδε Λουδοβίκε, εἶπεν ἡ Λιλία, πόσον εἰσθε λοιπὸν ἀνόητος! Πῶς! ν' ἀποθάνητε, διότι δὲν σὰς ἀφίνουσι νὰ κηνηγῆτε! Ἐχέτε τοὺς ἵππους σας, καὶ τοὺς σκύλους σας! . . . καὶ τοὺς φασιανούς σας, καὶ τοὺς ἰνδικούς χοίρους σας καὶ τὰ κουνέλια σας. . . τὰ πάντα. . . τὰ πάντα!

— Δὲν καταλαμβάνετε τίποτε ἀπ' αὐτὰ τὰ πράγματα, ἀξιολάτρευτος, χαρίεσσα καὶ ἀξιόλογος μικρὰ μου. Ἐμπρός, ἐναγκαλισθῆτέ με καὶ μὴ με μαλόνετε πλέον!

— Ὅχι. Ἐκαμα ἔρχον.

— Σεις! . . . Ὅρκον!

— Δὲν θὰ ἐναγκαλισθῶ ποτὲ κανένα ἐδῶ. . . ἐκτὸς τῆς κυρίας Καρτθράιτ.

— Τί ἀνοησία! Ἐδὲν ἐκ ψαροῦ μαρμαροῦ τοῦτο ἄγαλμα;

— Δὲν εἶναι ἄγαλμα ἐκ ψαροῦ μαρμαροῦ, ἀνέκραξεν ἡ Λιλία ἀγανακτοῦσα, καὶ εἰσθε κακός. . . πολὺ κακός νὰ τὴν δομαζήτε τοιοῦτοτρόπως. Εἶναι ἀγαθωτάτη, σοφωτάτη καὶ μὰς ἀγαπᾷ πολὺ. . . Καὶ ἂν ἦναι ὠχρὰ, εἶναι ὠραιότερον τοῦτο ἀπὸ τὰς μεγάλας ἐρυθρὰς παρειάς, ὡς τὰς ἰδικὰς σας.

— Σιγὰ, σιγὰ, Λιλία μου, εἶπεν ὁ λόρδος Σαινζερμαίν, ὑπερασπίζεσθε τοὺς φίλους σας, ἀλλὰ μὴ κακομεταχειρίζεσθε τοὺς ἀντιπάλους σας.

— Ὡ! ἂς με κακομεταχειρίζεται ἡ χαρίεσσα μικρὰ τρελλή· ἐγὼ θὰ τὴν ἐναγκαλισθῶ.

— Ὅχι, ἀδελφέ μου, ὄχι σήμερον. Μὴ τὴν ἐναντιόνησθε. Νὰ ὀμιλήσω εἰς τὴν μαρκησίαν διὰ τὸ πυροβόλον σας;

— Τοῦτο ἐπεθύμουν νὰ σὰς ζητήσω, Σαινζερμαίν. Ὁ σὰς; εἶμαι ὑπερβολικὰ ὑποχρεωμένος. Δὲν εἶναι τερατώδες καὶ ἀνόητον;

— Δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν ὅτι εἶναι γυνὴ καὶ μήτηρ σας, — μήτηρ τῆς ὁποίας ἡ ὑπερβολικὴ τρυφερότης ἤμπορεῖ ἐνίοτε νὰ ἔχη διὰ σὰς δυσάρεστα.

— Ω! τότε ελιγώτερον τρυφερότητα! ἀπεκρίθη ἀνευλαβῶς ὁ λόρδος Λουδοβίκος. Ἐν τοῦτοις προσπαθήσατε νὰ τὴν καταπαίσητε. Σὰς ἀκούει ὅταν τῇ καλῆτε καθὼς πρέπει.

— Φοβοῦμαι ὅτι δὲν εἶμαι ἱκανὸς νὰ τῇ λαλήσω καθὼς πρέπει εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν, εἶπεν ὁ λόρδος Σκινζερμαίν γελῶν. . . τοῦλάχιστον κατὰ τὰς ἰδέας σας. Βεβαίως ἔχει. Εἶσθε υἱὸς τῆς ὑπὲρ πᾶν ἄλλο, ἐκείνη δὲ ἔχει τὸ δικαίωμα. . .

— Μὴ λαλήτε περὶ δικαιωμάτων. . . ποία ἀνοησία! Ἄς ἴδωμεν, θὰ λάβητε τὸ μέρος μου, καὶ ἢ ἔχει;

— Θὰ προσπαθῶ, ἀλλ' ἔχει ὅπως ἠθέλητε ἐπιθυμήσει. . . δηλ. ἀποφασιστικῶς καὶ ἐπιτακτικῶς, ὅπως λέγετε.

— Καλῶς, καλῶς! κάμετε ὅπως νομίζετε διὰ νὰ ἔχω τὸ πυροβόλον μου. . . διὰ σὰς δὲ, Λιλία, θέλω φρονέσει μίαν περιστέραν.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ἡ Λιλία. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ φρονέωσι περιστέρως.

— Διατί μικρὰ ἀνόητος; ἐπίστευον ὅτι ἡγαπάτε τὰ πτηνά.

— Δὲν τὰ ἀγαπῶ νεκρά, καὶ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ τὰ φρονέητε.

— Ἀληθῶς; Λοιπὸν πρέπει νὰ σὰς συνειθίσω, διότι δὲν ἠμπορῶ νὰ ζῶ χωρὶς νὰ κηνηγῶ. . . καὶ πολὺ περισσότερον χωρὶς ν' ἀπολαμβάνω τὴν τρυφερότητα τῆς γλυκείας καὶ ὀραίας μου Λιλίας. Λοιπὸν, καλὴν νύκτα! Εἶσθε τόσο δυσάρεστος ὥστε προτιμώτερον ν' ἀπομακρυνθῶ.

Καὶ μὰς ἐγκατέλιπε συρίζων τοὺς κύνας του. Ἐσιωπήσαμεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς. Ἐπὶ τέλους ὁ Σκινζερμαίν εἶπε:

— Δὲν εἶναι ὀραῖον μερικάκιον;

— Τί δυστυχία νὰ τὸν χαϊδεύωσι τόσο! ἐδοκίμασα ν' ἀποκριθῶ.

— Ὁ τὴν πίστιν μου δὲν ἐννοῶ τίποτε ἀπ' αὐτά. Ἐλπίζω ὅτι αἱ συνέπειαι δὲν θέλουσιν εἶσθαι δυσάρεστοι δι' αὐτὸν, καὶ εἶναι τόσο γλυκὰ νὰ λατρεύηται τις ἀπὸ τὴν μητέρα του! Ἐδυσκολευθῆναι νὰ συμμερισθῶ τὴν συμπάθειαν αὐτὴν, οὐδ' ἠδυνάμην νὰ ἐμποδίσω ἑμαυτὸν νὰ καταρασθῶ ἐν ἑμαυτῷ τὴν προσωπολήψιαν ἐκείνην, ἥτις ἀποποιουμένη εἰς τὸν ἕνα τῶν υἱῶν τὰ μέσα τῆς ἐκτελέσεως τῶν εὐγενεστέρων σχεδίων του, ἐσπατάλα τὰ χρήματα πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν ἀνωφελεστέρων φαντασιῶν τοῦ ἑτέρου.

Παρήλας τὸ ἕρος. Παρουσίασα εἰς τὸν λόρδον Σκινζερμαίν ἕνα ἐκ τῶν φίλων μου, ἐξείρετον κληρονομήτην, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὁποίου ἐποιήσατο ἐκπληκτικὰς προόδους εἰς ὅλους τοὺς κλάδους τῶν ἐπιστημῶν, τοὺς ὁποίους δικαίως ἢ ἀδίκως θεωροῦμεν ὡς ἀπαραίτητους διὰ τὴν ἀνατροπὴν τελείου εὐγενοῦς. Περὶ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἐπίσης ἤρξατο ἐκτελεῖν τὰ σχέδιά του

διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς ὑπάρξεως τῶν χωρικῶν τῶν κτημάτων του.

Ἡ μικρὰ Λιλία καθίστατο ὁσημέραι χαριεστερα καὶ θελητικώτερα, ἢ δὲ εὐγένεια αὐτῆς, ἢ εὐθυμία αὐτῆς, αἱ φιλοτάραχοι αὐτῆς πονηρῆσαι, οἱ θεραπευτικοὶ αὐτῆς τρόποι κατάρθουσαν εἰς τὸν πτωχὸν ἀσθενῆ τὴν λήθην τῶν πόνων του καὶ τῆς ἀπελπισίας τοῦ μέλλοντός του.

Ὁ λόρδος Λουδοβίκος ἐστάλη εἰς Εἰλον, ὅπου ἐκτίσαστο ταχέως τὴν φήμην τοῦ ὀραϊότερου καὶ νοσημονεστέρου τῶν μαθητῶν τοῦ λυκείου. Αἱ ἀσωνταὶ αὐτοῦ, αἱ παράφρονες αὐτοῦ δαπάναι τὸν κατέστησαν περίφημον, ἐν μέσῳ μάλιστα νεανιῶν, οὓς δὲν ὄφειλε νὰ ἐκπλήξῃ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς μανίας. Ἀλλὰ τὰ ἀναντιρρήτα αὐτοῦ προτερήματα καὶ ἡ γενναία αὐτοῦ καρδία τὸν κατέστησαν ἀγαπητὸν πρὸς πᾶσι, μεθ' ὧν τὴν διαγωγὴν αὐτοῦ, δικαιολογοῦντα μέχρι τίνος σημείου τὴν ἀπίστευτον πρὸς αὐτὸν τῆς μητρὸς λατρείαν.

Ἡσυχία συνήθεια.

K. ΜΑΛΒΣΗ.

Ο ΧΡΗΣΙΜΟΣ ΤΗΣ ΑΘΙΓΓΑΝΙΔΟΣ

[Χωρικὸν διήγημα].

Κατὰ τὰ βορειοανατολικά περάλια τῆς νήσου Εὐβοίας, ἐν γραφικῇ κοιλάδι, παρὰ τὰς ἐσχατίας βαθυσκίου δάσους πευκῶν καὶ πλατάνων ὑψοῦσι τὰς ἀχυρίνας αὐτῶν στέγας οἱ λευκάζοντες οἰκίσκοι τοῦ χωρίου Μ**. Ὑδροχαρεῖς ἄρουραι ἐν αἷς βλαστάνει ὁ ἀραβόσιτος καὶ σιτοφόροι ἀγροὶ, ἀπλοῦνται πράσινοι ἢ χρυσιζόντες μέχρι τῆς φαιμυθόδου ἀκτῆς ἀντικρὺ τῆς ὁποίας διαφαίνουσι πέραν εἰς τὸν ἐριγλωδὴν ὄριζοντα οἱ ἀπορρώγες βράχοι τῆς Σκοπέλου καὶ τῆς Ἀλονήσου. Πρὸς δυσμὰς κατὰφουτο γήλοφοι σχηματίζουσι χλοερὸν τεῖχος καὶ ὁ ἀπὸ τῶν κλιτύων αὐτῶν καταρρέων ἄσχημος ποταμίσκος περιβάλλει τὸ χωρίδιον δι' ὕψους ζώνης.

Ἡ 15^η Ἰουνίου 186. . . ἦτο ἡμέρα ἑορτῆς διὰ τοὺς κατοίκους τοῦ Μ**. Ὑπὸ τοὺς διεργαγῶτας καὶ βρουσκισπεῖς ὀδούς τοῦ ἀγροτικῆς παρεκκλησίου ὁ σεβάσμιος ἐφημέριος εἶχεν εὐλογῆσαι τοὺς γάμους τῆς Ξανθῆς καὶ τοῦ Φώτου, τῆς Ξανθῆς, τῆς ὀραϊότερας κόρης τοῦ χωρίου καὶ τοῦ Φώτου: τοῦ καλλιζώνου Φώτου, τοῦ ἐντίμου Φώτου. Ἡ γαμήλιος πομπὴ κατῆρχετο ἀγαλλομένη καὶ τυρβάζουσα ἀπὸ τοῦ λοφίσκου τοῦ παρεκκλησίου πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ γαμβροῦ, ὅτε αἴφνης φωνὴ βραγγῆ καὶ κλαυθμυρίζουσα εἴλκυσε τὴν προσοχὴν τοῦ εὐθύμου ὀμίλου.

— Βλεημοσύνη καὶ γιὰ μένα τὴ φτωχὴ γιὰ νὰ σὰς εὐχηθῶ κ' ἐγὼ νὰ ζήσετε χίλια χρῶνια. . .

Ἡ οὕτως ἀκαίρως ῥίπτουσα ὑπὸ τὰ ὄμματα τῆς ἀφρόντιδος εὐτυχίας τὴν θλιβερὰν εἰκόνα τῆς στερήσεως καὶ τοῦ ἄλγους, ἦτο βικνὴ καὶ ρακέ-

δυτος Ἀθιγγανίς, ἀναπαύουσα τὰ κεκμηκότα αὐτῆς μέλη ἐπὶ κορμῷ δένδρου πεπτωκότος ἐν τῷ μέσῳ τῶν κατατετρυμένων τῆς κοσινῶν.

Πολλοὶ ἔρριψαν πρὸς τὴν ἐπαίτιδα χάλκινά τινα κερμάτια, καὶ ἡ γαμήλιος ἀκολουθία ἐμελλε νὰ ἐξακολουθῆσιν τὴν πορείαν αὐτῆς, ὅτε αἴφνης ἡ ὀραία Ξανθὴ, δεισιδαίμων ὡς γυνὴ καὶ μάλιστα ὡς γυνὴ ἀπαίδευτος, ἐξέφρασε ζωηρὰν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἐρωτήσῃ τὴν Ἀθιγγανίδα τὴν εὐχὴν τῆς.

Ὁ Φῶτος ἀντέστη κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ βλέπων τὴν ἐπιμονὴν τῆς συζύγου του ἐνέδωκε τέλος, καὶ ἡ βοδοπαρείος νύμφη ἔστη ἐνώπιον τῆς συγγῆς χρησιμῶδου καὶ τῆ ἔτεινε τὴν χεῖρα. Ἡ Ἀθιγγανίς ἐξήτασε τὴν παλάμην τῆς νέας μετὰ προσοχῆς εὐσυνειδήτου καὶ μετὰ τινα δευτερόλεπτα τὰ ἔφη χεῖρ τῆς ἐκινήθησαν ἵνα προφέρωσι τὰ ἔξῃ:

— Ὅλα εἶναι καλὰ, κόρη μου, πρόσθε μοναχὰ, γιὰτὶ μιὰ σκοτεινὴ νύχτα ποῦ θὰ κλαίῃ λυπητέρα ἢ κοικουβάγια, θὰ σ' εὕρῃ μεγάλο κακό. . .

Κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦτον τῆς φιλοσοφικῆς ἀπιστίας καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ χωρικοὶ δὲν εἶναι πλέον ὡς ἄλλοτε δεισιδαίμονες. Καὶ ὅμως μετὰ τὴν σκαιὰν αὐτὴν πρόρρησιν τῆς βικνῆς ἐπαίτιδος ἀνεξήγητος φρικίας διέτρεξε τὰ μέλη τῶν παρισταμένων. Ἡ Ξανθὴ ὠχρίασε καὶ ὁ Φῶτος προσεπάθησε μάτην νὰ μειδιάσῃ.

Ἄλλ' ὅτε τῆς ζωῆς ἡ προῖα ἀπλοῦται διαυγῆς καὶ ῥοδίζουσα, τῆς ὀδύνης τὰ διαβατικά νεφία πρὸς στιγμὴν μόνον δύνανται νὰ σκιασῶσι τὴν χρυσέμβωφον τῆς εὐτυχίας θαλίαν.

Δι' αὐτὸ τῆς Ἀθιγγανίδος ἡ προφητεία ἐλησμονήθη ταχέως, δι' αὐτὸ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῆς χαρᾶς, ὁ χορὸς, ὁ πότος, καὶ τὸ ἄσμα ἐκήλησαν μέχρι βαθείας νυκτὸς τὸ εὐδαίμον ζεῦγος, ἵνα τὸ παραδώσῃ σχεδὸν μεθυστὸν εἰς τὴν μυρίνου ἀγκάλην τοῦ ὕμενος.

Β'

— Σὰς θέλω, μωρὲ παιδιὰ, ἀπόψε πρέπει νὰ τελειώσῃ τὸ πανηγύρι.

— Αἱ! καπετὰν Ἀράπη, ὁ Κουλοχέρης ἔχει ἕνα χεῖρ, μὰ ποῦ ἀξίζει γιὰ δέκα.

— Καὶ μένα νὰ μὴ μὲ λὲν Ἀνοιχοματῆ ἀνδρὸν τοὺς πάρη τὸ μάτι μου μόλις ξεμυτήσου ἀπὸ τὸ ῥέμμα.

— Ἦ ἀδέλφια του, ὑπέλαθεν ὁ Ἀράπης, γυρίζουν πάντα ὑστερα ἀπὸ αὐτὸν ἀπὸ τὸ χωράφι ἂν τὸν πετύχουμε μόνον μὲ τὴ γυναικὰ του τὸ πρᾶγμα θὰ τελειώσῃ εὐκόλα.

— Μὰ τὴν ἀγαπᾶς, καπετὰν Ἀράπη, ἀκόμα τόσο πολὺ αὐτὴ τῇ γαλανοματῆ; ἠρώτησεν ὁ Κουλοχέρης.

— Ἀχ! ἔρωτα τὸν λένε αὐτὸν, ἀπήντησεν ὡς ἀνθρώπος εἰδήμων ὁ Ἀνοιχοματῆς: ὁ περὶ τὸ λιπότριχον αὐτοῦ γένειον.

Ὁ Ἀράπης ἔστη ἐπὶ τινα δευτερόλεπτα σιωπηλὸς καὶ ὡς ἀκεπτόμενος, εἶτα δὲ εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ:

— Λοιπὸν, παιδιὰ, τὰ εἶπαμε, θὰ κρυφθοῦμε κοντὰ στὴ ῥεμματιά, ἐκεῖ κάτω στὰ πλατάνια, ἄμα ζυγώσῃ θὰ τοῦ ῥιχτούμε, θὰ τὸν τελειώσωμε καὶ ὑστερα, ξέρετε, θὰ ἀρπάξωμε τὴν Ξανθὴν, ἄχ! Ξανθὴ μου, καὶ. . . ὅπως σὰς ἔχω 'πει. . .

— Λαμπρὰ καπετάνιο, ἀπήντησεν ὁ Κουλοχέρης.

— Περιφημία, προσέθηκεν ὁ Ἀνοιχοματῆς.

Οὕτω συνάμειλον περὶ δειλὴν ὄψιαν δροσερὰς φθινοπωρινῆς ἡμέρας, ὁ Ἀράπης, ὁ Κουλοχέρης, καὶ ὁ Ἀνοιχοματῆς, οἱ ἐξωλέστατοι τοῦ χωρίου Μ** περὶ τινα πενήντην τράπεζαν τοῦ «Πονηρευμένου Λαγοῦ», ῥυπαροῦ καφενεῖου ἀνήκοντος εἰς τὸν μονόποδα Μαστρο-Ἀντώνη, πρὸν δασοφύλακα.

Ὁ Ἀράπης ἢ Καπετὰν-Ἀράπης, ὡς ἐκάλεον αὐτὸν οἱ ἐν κακουρίᾳ συνάδελφοί του, ἦτο ἀνὴρ τριάκοντα πέντε ἐτῶν περίπου, ὕψηλός καὶ ῥωμαλέος, ἀλλ' εἰδήχθης τὴν μορφήν. Ἦτο μελαψὸς καὶ ἔφερε μακροὺς μαύρους μύστακας καὶ κόμην σὺλην, οἱ δὲ ἄγριοι καὶ αἰμοχαρεῖς δόφθαλμοί του ἐμαρτύρουν ὅποια κακούργος ψυχὴ ἐκρύπτετο εἰς τὰ λάσια στήθη του. Ἡ ἀρχὴ ἠκολούθει πάντοτε τὰ διαβήματά του διὰ βλέμματος ἀνησυχῶ καὶ οἱ εὐπόληπτοι κάτοικοι τοῦ χωρίου Μ** τὸν ἀπέφευγον διότι διῆγε βίον ἐξώλη, ἄεργον καὶ πλάνητα. Ὁ εἰδήχθης καὶ κακούργος Ἀράπης εἶχεν ἐραστὴ ἐμμανῶς τῆς ὀραίας καὶ ἀγνῆς Ξανθῆς. Ἐξήτησεν ἐπανειλημμένως τὴν χεῖρά τῆς, ἀλλὰ καὶ ὁ πατὴρ τῆς κόρης καὶ αὐτὴ ἡ ἴδια ἀπέρριψαν μετὰ περιφρονησεως τὴν αἴτησίν του. Ὅτε εἶδεν ὁ ἀτυχῆς ἐρωτόληπτος τὴν Ξανθὴν σύζυγον ἄλλου, καὶ μάλιστα τοῦ Φώτου, ἐνέμισε διότι οὗτος τὸν μετεχειρίζετο πάντοτε μὲ τρόπον λίαν περιφρονητικόν, τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ του κοχλάζον πάθος ἐγένετο κρημὰ τι ἔρωτος καὶ μίσους τοσοῦτον παράφορον, ὥστε τὰ πάντα ἠδύνατο νὰ ἐπιχειρήσῃ ἵν' ἀπαλλαγῇ τοῦ ἀντερραστοῦ αὐτοῦ καὶ ἀπολαύσῃ ἐκεῖνης πρὸς ἡν ἀκράτητος τὸν ἔσυρον ἐπιθυμία. Πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ διπλοῦ τούτου ἐγκλήματος ἔσπευσε νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τῶν ἀξίων αὐτοῦ συνεταίρων, τοῦ Κουλοχέρη καὶ τοῦ Ἀνοιχοματῆ.

— Συντρόφοι, ὁ ἦλιος πᾶσι νὰ βασιλέψῃ καὶ νομίζω πῶς εἶναι καιρὸς νὰ τραβοῦμε, εἶπεν ὁ Ἀράπης ἀφίμων τὸ κάθισμά του.

— Βέβαια καπετάνιο, ἀπήντησεν σχεδὸν ταύτοχρόνως, ἐγειράμενοι ὁ Κουλοχέρης καὶ ὁ Ἀνοιχοματῆς.

Ὁ Ἀράπης ἔρριψεν ἐπὶ τῆς τραπέζης ὀβολοὺς τινὰς καὶ εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν καφετόλην:

— Βρέ κούτσουλα να, πάρε τους παράδες σου και κούταξε να ήσαι φρόνιμος γιατί σου κόβω τ' αυτιά . . .

Ο Μαστρο-Αντώνης προσήλθεν υποσακίζων και εθολάμισε τὰ χρήματα χωρίς ν' απαντήση.

Μετά ταῦτα οἱ τρεῖς δολοφόνοι ἔλαβον τὴν πρῶτον δάσος ἀγούσαν και ἐγένοντο ταχέως ἀφαντοῖ ἐντὸς τῶν πυκνῶν φυλλομάτων.

Τὰ τελευταία ἐξησθενημένα χρώματα τοῦ ἐσπερινοῦ λυκάφωτος εἶχον σθεσθῆ ἐντελῶς εἰς τὸν ἀτμῶδη δρίζοντα. Ἄνεμος ψυχρὸς ἔσειε τοὺς κλάδους τῶν δένδρων, ὑγροὺς ἀκόμη ἀπὸ τῆς πρωϊνῆς βροχῆς, και εἰς τὸν σκοτεινὸν οὐρανὸν ἀνέτελλεν ἡ σελήνη ὠχρὰ και φθίνουσα μεταξὺ μαύρων συννέφων.

Κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν ὁ Φῶτος και ἡ Ξανθὴ ἐπέστρεφον διὰ τινος στενῆς ἀτραποῦ ἐκ τοῦ ἀγροῦ αὐτῶν, ἐν ᾧ εἶχον ἐργασθῆ ἀπὸ πρωϊας μετὰ τῶν νεωτέρων ἀδελφῶν τοῦ Φῶτος: τοῦ Λάμπρου και τοῦ Θανάση. Οἱ δύο σύζυγοι ἐδάδιζον ἐγγύτατα ἀλλήλων. Ὁ Φῶτος ἔφερεν ἐπ' ὤμου βαρεῖαν ἀξίνην και ἡ Ξανθὴ ἐκράτει ποικιλόχρουν μικρὸν σάκκον πλήρη ὀπωρῶν. Ἐνῶ ἔμελλον νὰ εἰσεέλθωσιν εἰς τὴν ξηρὰν κοίτην τοῦ χειμάρρου τοῦ διχάζοντος τὸ δάσος τῶν πλατάνων, ἡ Ξανθὴ ἔστη αἰφνης και ἤρχισε νὰ τρέμη.

— Τί ἔπαθες γυναίκα; Ἡρώτησεν ὁ Φῶτος μετ' ἀπορίας.

— Τίποτε, ἀλλὰ . . . δὲν ἀκούεις . . . Ἄ! . . . πῶς κλαίει . . . ἡ κουκουβάγια . . .

— Κατάλαβα, θυμῆθης πάλι τὰ ἀνόητα λόγια ἐκεῖνης τῆς παληογούφτισσας . . . Ἀπῆντησεν ὁ Φῶτος γελῶν.

— Ναι, Φῶτο, και νὰ σοῦ πῶ, ἀληθινὰ, φοβοῦμαι . . .

— Ντροπῆ . . .

— Ὁ! φοβοῦμαι, Φῶτο, φοβοῦμαι: δε περιμένωμεν ἐδῶ τ' ἀδέλφια σου νὰ ἔλθουν . . .

— Τί γυναίκα, θέλεις νὰ γελάσουν μαζί μου ὁ Λάμπρος και ὁ Θανάσης; θέλεις νὰ εἰποῦν ὅτι φοβοῦμαι τῆς κουκουβάγιας; ὑπέλαβεν ὁ Φῶτος ὀλίγον ἀποτόμως και μετὰ προφανοῦς δυσανεσκειας.

— Καλὰ, Φῶτο, μὴ θυμῆθης, ἀπῆντησεν ἡ Ξανθὴ διὰ φωνῆς ἐκλειπούσας, ἀφ' οὗ τὸ θέλεις πάμε μόνοι μας, ἀλλὰ . . . θὰ μᾶς εὕρη κά.

— Ὅταν εἶσαι μαζί μου, γυναίκα, δὲν πρέπει νὰ φοβῆσαι τίποτε.

Ἡ Ξανθὴ δὲν ἀπῆντησε και ἠκολούθησε κατηφῆς τὸν σύζυγόν της. Βισήλθον εἰς τὴν ξηρὰν κοίτην τοῦ χειμάρρου. Τὸ ἀκαίσιον ἄσμα τῆς γλαυκῆς ἀντήγει μακρὰν ἐντὸς τῶν ὑπερμεγέθων κλάδων, οἵτινες ἐν τῷ στυγρῷ σκιόφωτι ἐλάμβανον σχήματα φανταστικά. Οἱ χάλικες ἔ-

τριζον ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν σιωπηλῶν ὀδοιπόρων. Σχεδὸν λειπόθυμος ἐκ τοῦ τρόμου ἡ Ξανθὴ ἐσειετο ὡς ξηρὸς κάλαμος και προσκολλᾶτο εἰς τὸν στιβαρὸν τοῦ συζύγου της βραχίονα εἰς τὸν ἐλάχιστον θόρυβον, ὃν προεκάλει ξηρὸς κλαδίσκος πίπτων ἐντὸς λάκκου ὕδατος ἢ ἐρπετόν κυρόμενον μεταξύ κιτριῶν θάμνων. Εἶχον διέλθει τὸ πλάτος τοῦ ξηροῦ ποταμοῦ και ἦσαν ἔτοιμοι ν' ἀναρριχηθῶσιν εἰς τὴν ἀντίπεραν δὲχθην, ὅτε αἰφνης ἐπήδησαν με ὕψος ἀπειλητικὸν ἐκ τῆς ἐγγυτάτης σκοτεινῆς δενδράδος τρεῖς βρωμαλέοι ἄνδρες. Ὁ ὑψηλότερος αὐτῶν ἐπέτεθη ἐν ἀκαρεῖ κατὰ τοῦ Φῶτου ἐκ νῶτων και ἐβύθισε μέχρι λαθῆς εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ τὴν ἀμφίκοπον μάχαιραν ἣν ἐκράτει ἐν τῇ χειρὶ. Ὁ Φῶτος ἐστράφη και τὸ σθενύμενον βλέμμα του ἐζήτησε νὰ διακριθῆ ἐν τῷ σκότει τοὺς χαρακτηρισ τοῦ δολοφόνου.

— Ἐγὼ εἶμαι, ἐγὼ, ὁ Ἀράπης ἀνέκραξε γελῶν σαρκαστικῶς ὁ φωνεῖς.

— Ἄτιμα, ἐψιθύρισε δι' ἀσιενοῦς φωνῆς ὁ Φῶτος και ἔπεσεν ἐκτάδην ἄπνους και αἱματόφυρτος παρὰ τοὺς πόδας τῆς Ξανθῆς, ἣτις ἴστατο ἀκίνητος ὡς ἄλῶς στήλη. Τὸ μέγεθος τοῦ τρόμου και τοῦ ἄλγους τὴν εἶχεν ἀποναρκῶσει.

— Λευκὴ μου περιστέρω, εἶπεν ὁ Ἀράπης πλησιάζων τὴν Ξανθὴν μετὰ φιλαρεσκείας, ὅτε εἶδεν ἐαυτὸν ὀριστικῶς ἀπηλλαγμένον τοῦ ἀντιπάλου του, εἶμαι σκλάβος σου. . .

Τότε ἡ Ξανθὴ συνῆλθε και ἤρχισε νὰ ζητῆ βοήθειαν διὰ φωνῶν ἀγρίων και διακεκομμένων.

— Μὴ χαλῆς ἀδικὰ τὸ λαίμῳ σου, τρυγόνω μου, προσέθηκεν ὁ ἀπηνῆς Ἀράπης, ὁ Φῶτός σου ταξιδεύει γιὰ τὸν ἄλλο κόσμον και μέσα στὸ δάσος δὲν βρισκεται ψυχὴ ζωντανῆ ἐκτὸς ἀπὸ μᾶς.

Ἄλλ' ἡ Ξανθὴ ἐξηκολούθει ἐδυρομένη και ζητοῦσα βοήθειαν.

— Ἄ! Τὸ παρακάνεις, πουλι μου, ὑπέλαβεν ὁ δολοφόνος, εἶτα δὲ ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς συντρόφους αὐτοῦ εἶπε: Κουλοχέρη, Ἀνοιχτομάτη, ἐμπρὸς, δέστε της τὰ χέρια ἀπὸ πίσω, ἀλλὰ ἔλαφρὰ, με προσοχῆ, και σφαιλίστε της και τὸ κόκκινο στομάχι της μ' αὐτὸ τὸ μαλακὸ μανδῆλι γιὰ νὰ μὴ φωνάζη τόσο δυνατὰ και πάθη τίποτε. . .

Οἱ δύο κακοῦργοι ἐξετέλεσαν ἐν βροπῇ ὀφθαλμοῦ τὰς διαταγὰς τοῦ ἀρχηγοῦ των.

— Τώρα, παιδιὰ, ἐγὼ θὰ φορτωθῶ αὐτὴ τὴ γαλανομάτῃ νὰ μὴν τὴν ἐγγίξῃ κανεὶς γιατί εἶναι γυναίκα μου. . . εἶπεν ὁ Ἀράπης ἐπιτακτικῶς.

Ἐλαβεν εἰς τοὺς νευρώδεις αὐτοῦ βραχίονας τὴν δυστυχῆ Ξανθὴν, ἣτις δεδεμένη τὰς χεῖρας και φιωμένη οὐδ' ἐπεχείρησε κἄν ν' ἀντιστῆ, και εἶπε:

— Παιδιὰ, εἶναι καιρὸς νὰ τὸ στρίθωμε' ὅ-

που εἶναι θὰ φθάσων τ' ἀδέλφια τοῦ Φῶτου ἀπὸ τὸ χωράφι και θὰ ἔχωμε σκοτούρες. Ἀπ' ἐδῶ εἶναι ὁ δρόμος μας' σὲ μὲν ὦρα θὰ ἔμαστε τὴν ἀκρογιαλιὰ, ἐκεῖ ὁ ἀγροῦμε τὸν Καπετὰν Πέτρο με τὴ βάρκα του, θὰ μποῦμε μέσα, και ὅταν θγοῦμε στὰ ἀνοιχτὰ, τότε . . . ὅπου μᾶς εὕρουν δε μᾶς πιάσουν. . .

Ταῦτα εἰπὼν ἐτοποθέτησεν ἀσφαλῶς ἐν τῇ ἀγκάλῃ του τὴν Ξανθὴν και ἔλαβε τὸν ὑποδειχθέντα δρόμον. Οἱ σύντροφοι του τὸν ἠκολούθησαν και μετ' ὀλίγον ἐντὸς τῆς ξηρῆς κοίτης τοῦ ποταμοῦ δὲν ὑπῆρχεν ἐμὴ τὸ πτόμα τοῦ Φῶτου ἐντὸς λίμνης αἱμάτος.

Καθ' ὃν χρόνον τοιαῦτα διδραματίζοντο ἐν τῇ κοίτῃ τοῦ ξηροῦ χειμάρρου ἐν ἀποστάσει ὀλίγων δεκάδων βημάτων εἰς καμπῆν τινα τῆς στενῆς ἀτραποῦ, ἐφ' ἧς συναντήσαμεν πρὸ μικροῦ τὸν ἀτυχῆ Φῶτον μετὰ τῆς συζύγου του, ἐδάδιζον παραπλεύρως ἐπανερχόμενοι ἐκ τοῦ ἀγροῦ οἱ νεώτεροι αὐτοῦ ἀδελφοί, ὁ Λάμπρος και ὁ Θανάσης.

— Σὺν νὰ ἀκούω φωναῖς, λέγει αἰφνης μετ' ἀνησυχίας ὁ Λάμπρος πρὸς τὸν Θανάσην.

— Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο. . .

— Μὴν ἔπαθαν τίποτε ὁ Φῶτος και ἡ Ξανθὴ. . .

— Τί θέλεις νὰ πάθουν. . .

— Νὰ σοῦ εἰπῶ' σήμερα εἶδα αὐτὸν τὸν ἔτιμο τὸν Ἀράπη και κρυφομιλοῦσε με τὸν Κουλοχέρη και με τὸν Ἀνοιχτομάτη. . . και αὐτὸ μοῦ δίνει ὑποψίας.

— Ἄς τρέξωμε νὰ ἰδοῦμε τί τρέχει. . .

— Ἄς τρέξωμε. . .

Και οἱ δύο νέοι ἤρχισαν νὰ τρέχουν δι' ὅλης τῆς ταχύτητος τῶν ποδῶν των κατὰ μῆκος τῆς ἀτραποῦ. Ἐφθασαν εἰς τὴν κοίτην τοῦ χειμάρρου και κατῆλθον εἰς αὐτὴν. Ἴκει παρὰ τὸν κορμὸν γηραιῶς πλατάνου διέκριον ὄγκον τινὰ μέλανα' ἐπλησίασαν ἀνησυχῶς και τῇ βοήθειᾳ τῶν ἀμυδρῶν ἀκτίνων, δε ἡ φθίνουσα σελήνη ἠκέντιζε διὰ τῶν λιποφύλλων κλάδων ἀνεγνώρισαν τὸ πτόμα τοῦ ἀτυχοῦς αὐτῶν ἀδελφοῦ. Ὁ νεωτέρς Θανάσης ἐγονάτισε και ἤρχισε νὰ ὀλολύξῃ. Ἄλλ' ὁ Λάμπρος τὸν διέταξε νὰ ἐγερθῆ και εἶπε διὰ φωνῆς σταθερῆς:

— Ἀδελφε, τώρα δὲν εἶναι καιρὸς διὰ κλάμματα. Πρέπει νὰ ἐκδικηθῶμε τοὺς φονιάδες και νὰ σώσουμε ἀπὸ τὰ χέρια τους τὴν νύφη μας, τὴν ὀποῖαν βέβαια θὰ ἐπῆραν μαζί τους.

Ὁ Θανάσης ἠγέρθη και ἠκολούθησε τὸν ἀδελφόν του. Ἐζήτησαν ἐπὶ τῆς ὕψους γῆς τῆς ἀντίπεραν ὄχθης ψηλαφῶντες τὰ ἔχνη τῶν ποδῶν τῶν δολοφόνων, και ἐζήτησαν ἐπιμελῶς τοὺς παραμερισθέντας κλάδους τῶν δένδρων. Εἶτα ὁ Λάμπρος εἶπε:

— Ἄς μὴ γάνωμεν καιρὸν' εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐπῆραν αὐτὸν τὸν δρόμον. . .

Πάρουντα δε οἱ δύο ἀδελφοὶ ἤρχισαν νὰ τρέ-

χουν πάλιν ὡς δρομάδες ἢ ὡς ἄνεμος χειμῶνος.

Ὁ Λάμπρος δὲν εἶχεν ἀπατηθῆ λέγων: Ἴίμαι βέβαιος ὅτι ἐπῆραν αὐτὸν τὸν δρόμον. Μετὰ δέκα περίπου λεπτὰ ἐφθασαν ἐξω τοῦ δάσους ἐντὸς μικρῆς κοιλάδος, εἰς τὸ βάθος τῆς ὀποίας ἠπλοῦτο πράσινον και μισματικὸν τέλμα. Ἐκεῖ παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ τέλματος διέκριναν ἐν τῷ σκότει τρεῖς μαύρας σιαῖς, ὧν ἡ μεσαία ἐφαίνετο φέρουσα φορτίον τι.

— Αὐτοὶ εἶναι, ἐψιθύρισαν ὁ Λάμπρος σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ Θανάση, ὅστις ἐζήτησεν ἐν τῷ σελήνῳ του τὸ πιστόλιόν του.

Αἱ μέλανες σιαεὶ ἦσαν πράγματι, ὁ Κουλοχέρης, ὁ Ἀράπης και ὁ Ἀνοιχτομάτης. Ἀκούσαντες βήματα ἐπισθέντων οἱ τρεῖς δολοφόνοι ἐστράφησαν, και ἐν τῇ περιστροφῇ ταύτῃ ὁ μὲν Ἀράπης φέρων τὴν Ξανθὴν ἔμεινεν ὀλίγα βήματα ὀπίσω, ὁ δὲ Κουλοχέρης και ὁ Ἀνοιχτομάτης ἐπροχώρησαν πρὸς τοὺς δύο νέους. Ὁ Λάμπρος εὐρέθη ἀντικρὺ τοῦ Κουλοχέρη και ὁ Θανάσης ἀντικρὺ τοῦ Ἀνοιχτομάτη.

— Σφάζετέ τους παιδιὰ, εἶναι τ' ἀδέλφια τοῦ Φῶτου, ἀνέκραξεν ὁ Ἀράπης διὰ φωνῆς ὑποτρεμούσης.

Δύο πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν ἐν τῇ σιωπῇ τῆς νυκτὸς και δύο σφαῖραι ἐσφίριζαν κατ' ἀντιθέτους διευθύνσεις. Ὁ Κουλοχέρης ἐπυροβόλησε κατὰ τοῦ Λάμπρου και ὁ Θανάσης κατὰ τοῦ Ἀνοιχτομάτη. Ἡ σφαῖρα τοῦ Κουλοχέρη διήλθε πλησίον τοῦ δεξιῦ ὠτός τοῦ Λάμπρου και ἐτάθη εἰς τὸ κενόν' ἀλλ' ἡ σφαῖρα τοῦ Θανάση ἐβύβισθη εἰς τὴν ἀριστερὴν ὠμον τοῦ Ἀνοιχτομάτη, ὅστις ἐστράπη εἰς φυγὴν. Ὁ Θανάσης μεθύσειε ὑπὸ τῆς πάλης τὸν κατεδίωξε σείων τὸν λάκκον του, και μετ' ὀλίγον ἐγένοντο ἀφαντοὶ και οἱ δύο ἐπισθεν τῶν θάμνων και τῶν κορμῶν τῶν πευκῶν. Βλέπων ὁ Κουλοχέρης ὅτι ἡ σφαῖρά του ἀπέτυχε τοῦ σκοποῦ της ἐπέτεθη κατὰ τοῦ Λάμπρου διὰ τῆς μαχαιρας του' ἀλλ' ὁ Λάμπρος δι' ἐπιδεξίαν ἐλιγμῶν ἀπέφυγε τὰ κτυπήματά του και αἰφνης πίπτων ἐπὶ τῶν γονάτων ἐβύθισε τὸ ἐγγχειρίδιόν του εἰς τὰ στήθη τοῦ ἀντιπάλου του. Ὁ Κουλοχέρης ἐκλονήθη και ἔπεσε νεκρὸς ἐντὸς λόχμης ἀκαληφῶν και βῆτων.

Τότε εὐρέθησαν μόνοι και ἀντιμέτωποι ὁ Ἀράπης και ὁ Λάμπρος. Καὶ οἱ δύο ἐἀκέπτοντο ὅτι πρέπει ν' ἀπαλλαγῶσιν ὁ εἰς τοῦ ἄλλου ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον, διότι ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν τὸ ἀγνωστον ἀποτελεσμα τῆς μεταξὺ τῶν Ἀνοιχτομάτη και Θανάση πάλης ἠδύνατο νὰ θέσῃ τὴν ἓνα ἢ τὴν ἄλλον ἀντικρὺ δὺο ἐχθρῶν. Ὁ αἰμοχρῆς Ἀράπης ἀφῆκε κατὰ γῆς τὴν Ξανθὴν, ἣν μέχρι τοῦδε ἐβάσταζεν εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἔσφεν ἐκ τῆς ζῶνης του πιστόλιον και ἐπυροβόλησεν. Ἰῆχε σκοπεύσει εἰς τὸ μέτωπον και ἦτο δεξιὸς σκοπευτής. Εὐ-

τυχώς ή κεφαλὴ τοῦ Λάμπρου ἐστράφη δριμεφύτως καὶ ἡ φωνικὴ σφαιρα διήλθε παρὰ τὸν ἀριστερὸν αὐτοῦ κρόταφον καψαλίσασα μόνον τὴν πυκνὴν αὐτοῦ κόμην. Τότε ὄρησαν ὁ εἰς κατὰ τοῦ ἄλλου μὲ ἀνέκφραστον λύσαν πάλλοντες τὰς μαχαίρας των. Ἡ πάλιν ὑπῆρξε βραχυχρόνιος, ἀλλὰ φοβερά. Δι' ἐπιδειξίου περιστροφῆς διηύθυνεν ὁ Ἀράπης τὸ ἐγχειρίδιόν του κατὰ τοῦ στήθους τοῦ Λάμπρου πρὸς τὸ μέρος τῆς καρδίας, ἀλλ' ὁ Λάμπρος ἐθωράκισε τὸ στήθος του διὰ τοῦ ἀριστεροῦ του βραχίονος καὶ τὸ ἐγχειρίδιον τοῦ ἀντιπάλου του ἀντὶ νὰ βυθισθῆ εἰς τὴν καρδίαν του ἔσχισε μόνον ἀκινδύνως τὸ κρέας τῶν μυῶν αὐτοῦ. Ταυτοχρόνως δὲ ἡ ὀξεῖα του μάχιμα ἀπέκοψε δι' ἐνὸς κτυπήματος τὸν λαρυγγα τοῦ δολοφόνου. Ὁ Ἀράπης ἠσθάνθη τὰ γόνατά του καμπτόμενα, ἐτάνυσε τὰς χεῖρας, καὶ ἔπεσεν ὑπτίως ἐντὸς τοῦ ὄπισθεν αὐτοῦ ἀπλουμένου τέλματος, ἐνθα ἐξέχυσε τὴν βορβοράδην αὐτοῦ ψυχὴν ἐντὸς τῶν βορβορωδῶν ὑδάτων.

Ὁ Λάμπρος ἠτοιμάζετο νὰ δράμῃ εἰς βοήθειαν τοῦ Θανάση, ὅτε ἤκουσεν αὐτὸν κράζοντα :

- Λάμπρε, Λάμπρε. . .
- Ἐδῶ, ἀδελφέ μου. . .
- Ἐἴσαι ζωντανός ;
- Ζωντανός, ὁ Θεὸς μὲ ἐβοήθησε. . .
- Κ' ἐγὼ τὸν τελείωσα τὸ φονεῖα, κάτω ἐκεῖ στὰ πεύκα. . .

Ὁ Λάμπρος ἔδρασε τὴν ἐλαφρὰν αὐτοῦ πληγὴν, ἐπλησίωσε τὴν κατακειμένην Ξανθὴν, τὴν ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ εἶπεν ἐξετάζων τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας τῆς :

— Δὲν ἔχει τίποτε, μόνον λιγοθυμισμένη εἶναι. Τώρα, Θανάση πρέπει νὰ περάσωμε πάλιν ἀπὸ τὴ βεμματιά, νὰ φορτωθῆς τὸν δυστυχημένον μας τὸ φῶτο, καὶ νὰ πᾶμε γλήγορα ἵστὸ σπῆτι νὰ κυττάξωμε τὴν Ξανθὴν δὲν πρέπει νὰ μείνῃ πολὺ ὥρα λιγοθυμισμένη ἔδω δὲ βρίσκειται οὔτε μία σταλαγματιὰ καθαρὸ νερό.

— Ἀχ ! ἀδελφέ μου, ἀνέκραξεν ὁ Θανάσης δολοφόνων, τώρα εὐλόγῳ τὸ θεὸ ποῦ μᾶς πῆρε τὴ μάνα μας καὶ τὸν πατέρα μας. . . Τί φαρμάκι θὰ τοὺς ἐπότιζεν ὁ θάνατος τοῦ φώτου. . .

Ὁ Λάμπρος δὲν ἀπήντησεν, ἀλλὰ δύο θαλερὰ δάκρυα ἐκυλίσθησαν κατὰ μῆκος τῶν ἠλιοκαυμένων αὐτοῦ πρσιδίων.

Μετ' ὀλίγον, οἱ δύο ἀδελφοί, φέροντες ὁ μὲν τὴν λειπόθυμον Ξανθὴν, ὁ δὲ τὸ πτώμα τοῦ φώτου ἐβάδιζον σιωπηλοὶ καὶ κατηφείς διὰ τῶν δασυφύλλων πλατάνων πρὸς τὸ χωρίδιον αὐτῶν. Ἡ σελήνη εἶχε δύσει καὶ τὸ σκότος εἶχε γίνεαι βαθύτερον. Πέραν δὲ εἰς τὰ βάθη τῆς νυκτὸς ἀντήγει ἀπαίσιος καὶ σκαμαστικὴ ἡ φωνὴ τῆς γλαυκῆς.

— Ἡ κουκουθᾶγια. . . ἐψέλλισεν ὁ Λάμ-

προς ὡς ἀναμνησκόμενος παλαιᾶς ἱστορίας. — Ἡ γύφτισσα. . . προσέθηκεν ὁ Θανάσης καὶ ἐρρίγησε.

Γ'

Μίαν ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον τῆς φοβερᾶς ἐκείνης νυκτὸς ἤς ἀφηγήθημεν ἀνωτέρω τὰ τραγικὰ συμβάντα, ἐντὸς τοῦ οἰκίσκου τοῦ ἀτυχοῦς φώτου ἔκειτο ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς ἀκίνητος καὶ ἀναίσθητος ἡ ὄραια Ξανθὴ.

Προσκληθεὶς ὁ ἰατρὸς τοῦ χωρίου ἀπεφάνθη ἀπελπιστικῶς περὶ τῆς καταστάσεώς της. Κατὰ τὰ φαινόμενα εἶχε πάθει εἰδός τι συγκοπῆς.

Ἀμυδρὰ λυχνία ἐφώτιζε τὸ πενιχρὸν δωμάτιον. Περὶ τὴν κλίνην τῆς νεαρᾶς γυναικὸς ἔκλειον καὶ ὠδύροντο ὁ πατήρ αὐτῆς καὶ ἡ μήτηρ μετὰ τῶν πρὸ μικροῦ τοσοῦτον ἠρωτικῶς ὑπὲρ αὐτῆς ἀγωνισθέντων ἀδελφῶν τοῦ συζύγου της.

Ἀφνης ἡ ἐπιθάνατος ἀνεπήδησεν ἐπὶ τῆς κλίνης της, τὸ ἐσθεσμένον βλέμμα της προσηλώθη σπινθηροβόλον ἐπὶ τῆς ἀραχνιώσης ἐροφῆς καὶ τὰ ξηρὰ χεῖλη της ἠνοίγησαν ἵνα προφέρωσι τὰς ἀκολούθους ἀσυναρτήτους λέξεις :

— Τὸ φῶτο. . . τὴν ἐμαχαίρωσε. . . ὁ Ἀράπης. . . ἡ κουκουθᾶγια. . . ἡ γύφτισσα. . . Ἄ ! . . .

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους ἐρρηξεν ἀγρίαν κρυγὴν καὶ ἐπανέπεσε βαρεῖα ἐπὶ τῆς κλίνης.

Ἦτο νεκρά.

Δ'

Τὴν ἐπαύριον ὄλοι οἱ ἀφελεῖς χωρικοὶ, οἵτινες πρὸ τινῶν μηνῶν εἶχον ἐορτάσει διὰ χορῶν καὶ ἀσμάτων τοὺς γάμους τοῦ φώτου καὶ τῆς Ξανθῆς, ἠκολούθησαν κατηφείς καὶ θαρρόντες τὰ διδυμα αὐτῶν φέρετρα μέχρι τῆς τελευταίας των κατοικίας.

Ὁ Λάμπρος καὶ ὁ Θανάσης δικασθέντες ὑπὸ τοῦ κακουργιοδικείου Χαλκίδος διὰ τὸν φόνον τοῦ Ἀράπη, Κουλοχέρη καὶ Ἀνοιχοτομᾶτη, ἠθωώθησαν παμψηφεί.

III. ΠΗΛΑΓΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ.

ΠΕΡΙ ΦΩΝΟΓΡΑΦΟΥ

Ὁ φωνογράφος οὐδὲν ἐστὶν ἢ μετᾶλλινος κύλινδρος, ὡς ἐκείνον περιῖπου εἰς τὴν ἐψήνομεν τὸν καφὲν, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον διὰ χειρῶδος περὶ ἑαυτὸν στρεφόμενος, ἀλλὰ καὶ οὕτως ὥστε νὰ προχωρῇ παραλλήλως τῷ ἄξονί του. Περιελίσσεται δὲ διὰ λεπτοῦ μεταλλοχάρτου, αὐτοῦ ἐκείνου δι' οὗ συνήθως τυλίσσονται εὐώδη σαπᾶνια ἢ ζαχαρωτὰ, καὶ ἐγγύστα τῆς μιᾶς τῶν πλευρῶν αὐτοῦ ὑπάρχει, καθέτως εἰς αὐτὸν προσηρμοσμένος, χωνοσιδῆς τις σωλὴν, εἰς οὗ τὴν πρὸς τὸν κύλινδρον ὄπην ἐστὶ κεκολλημένος καὶ καλῶς τεταμένος χάρτης' μεταξὺ δὲ τοῦ χάρτου καὶ τοῦ κυλίνδρου κρέμαται μικρὰ μεταλλίνη βελόνη, ἢς ἡ ἀκίς, ἀμβλεία οὖσα, ἀποτελεῖ

στίγματα ἐπὶ τοῦ μεταλλοχάρτου, ὁσάκις τὸν ἐγγίξει.

Ἰνωστὸν ἐστὶν ἐκ τῆς φυσικῆς ὅτι ὁ ἦχος οὐδὲν ἕτερον ἐστὶν ἢ παλμὸς τις παραγόμενος ἐκ τῆς συγκρούσεως ἠχηρῶν σωμάτων ἐν τῷ ἀέρι, καὶ ἀνάλογον προκαλῶν παλμῶν τοῦ ἀκουστικοῦ ὄργανου' ἡ δὲ διάφορος τῶν παλμῶν ιδιότης παράγει καὶ τῶν ἡχῶν τὴν διαφορὰν. Παρατηρήθη φέρ' εἰπεῖν ὅτι ὅσοι συχνοτέρου εἰσὶν οἱ παλμοὶ ἐν τινι χρονικῇ διαστήματι τόσοι δεύτερον τόνον παράγουσιν. Οὕτως ἂν ὑποταθῆ ὅτι 300 παλμοὶ τοῦ ἀέρος ἐντὸς δευτερολέπτου παράγουσι τὸν μουσικὸν τόνον γρά, 400 παλμοὶ ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ χρονικοῦ διαστήματος θὰ παράγωσιν ἴσως τὸν τόνον σό.λ, καὶ 500 τὸν τόνον λᾶ. Καὶ πάλιν ἂν προφερομένης μιᾶς φωνῆς, ὁ ἀὴρ πάλληται ἐφ' ἐνὸς δευτερολέπτου, προφερομένης δὲ ἄλλης, ἐπὶ δύο, ἡ δευτέρα ἐστὶ μακροτέρα τῆς πρώτης. Τέλος τὸ ἔντονον ἢ αἰτίον τῆς φωνῆς ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς μείζονος ἢ ἐλάσσονος σφαιρότητος ἢ βαυήτητος τῶν παλμῶν.

Παρατηρήθη λοιπὸν ὑπὸ τοῦ ἐν Ἀμερικῇ Ἐδισβόνος ὅτι αἱ δονήσεις τοῦ ἀέρος, προσβάλλουσαι τεταμένον χάρτην ἢ ἄλλην λεπτὴν μεμβράνην, κινῶσιν αὐτὴν, ἀκριβῶς ἐπ' αὐτὴν ἐπαναλαμβάνόμεναι, καὶ τοσοῦτον ἀεθνητῶς, ὥστε ἐκάστη δόνησις τῆς μεμβράνης ἢ τοῦ χάρτου, δύναται νὰ κινήσῃ τὴν ἐφαπτομένην τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ μικρὰν ἀκίδα, ἣτις ἀνὰ πᾶσάν της κίνησιν, ἔρα διὰ πάντα παλμῶν τοῦ ἀέρος, κεντᾶ ἐλαφρῶς τὸν μεταλλοχάρτην, ὅστις περιβάλλει τὸν πηλοειδέστατον αὐτῆς περιστρεφόμενον κύλινδρον. Ὅσοι λοιπὸν παλμοὶ τοῦ ἀέρος, τοσοῦτα στίγματα ἐπὶ τοῦ μεταλλοχάρτου.

Ἀφ' οὗ λοιπὸν παύσωσιν οἱ παλμοὶ, δηλαδὴ οἱ ἦχοι οἱ παράγοντες αὐτοῦ, ἂν ὁ στιχθεὶς ὑπ' αὐτῶν κύλινδρος μετατεθῆ οὕτως ὥστε ἡ βελόνη ν' ἀντιστοιχῇ εἰς τὴν ἀρχὴν τῶν στιγμάτων, καὶ ἂν ἀρχίσῃ νὰ στρέφεται πάλιν ὡς ἐστρέφετο ὅτε ἐδέχθη τὰ στίγματα, ἡ ἀκίς τῆς βελόνης θέλει εἰσέρχεσθαι εἰς ἕκαστον τῶν στιγμάτων, καὶ τίθεσθαι οὕτως εἰς κίνησιν, ἡ δὲ κίνησις αὐτῆς μεταδίδεται εἰς τὸν χάρτην ἐν αὐτῇ ἐγγίξει, τοῦ χάρτου δ' ἡ δόνησις δονεῖ τὸν ἀέρα, ὥστε ἀντιτρόπως τὰ στίγματα τὰ παραχθέντα ἐκ τῶν παλμῶν τοῦ ἀέρος διὰ τοῦ χάρτου καὶ τῆς βελόνης, ἦδη διὰ τῆς βελόνης καὶ τοῦ χάρτου παράγουσιν αὐτὰ εἰς τὸν ἀέρα παλμοὺς, οἵτινες ἀπτονται τοῦ ἀκουστικοῦ ἡμῶν τυμπάνου καὶ γίνονται ἀκουστοί. Ἄν φέρ' εἰπεῖν ὁ πρῶτος ἐκφωνηθεὶς ἦχος παρήγαγε 300 παλμοὺς ἐντὸς τοῦ δευτερολέπτου (ἢ διαρκείας 1/10 τοῦ δευτερολέπτου ἂν παρήγαγε 30 παλμοὺς), ὁ δεύτερος ἐπὶ τοῦ 1/10 τοῦ δευτερολέπτου 40 καὶ ὁ τρίτος 50, ἦτον λοιπὸν κατὰ τὴν ἀνωτέρω ὑπόθεσιν, ὁ πρῶτος γρά, ὁ δεύτερος σό.λ, ὁ τρίτος λᾶ, τότε καὶ ἐπὶ τοῦ μεταλλοχάρτου 30

στίγματα παρήγαγεν ὁ πρῶτος, 40 ὁ δεύτερος, 50 ὁ τρίτος, καὶ ἐπομένως ἰσάριθμοι ἐσονται οἱ ἐπὶ τῆς δευτέρας στροφῆς τοῦ κυλίνδρου παραχθησόμενοι παλμοὶ τῆς βελόνης, τοῦ χάρτου, τοῦ ἀέρος καὶ τοῦ ἀκουστικοῦ τυμπάνου, καὶ κατὰ συνέπειαν τοῦτο θέλει πάλιν ἀντιληφθῆ τῶν τόνων γρά, σό.λ, λᾶ. Ἄν προσέτι ὁ πρῶτος τόνος διαρκέσῃ ἐπὶ ἐν δευτερολέπτου, οἱ δύο ἄλλοι ἐπὶ ἡμισυ ἕκαστος, τότε τὸ γρά ἐσεται μακρότερον τοῦ σό.λ καὶ τοῦ λᾶ καὶ οἱ τρεῖς τόνου ὁμοῦ ἀποτελέσουσι τὸν μετρικὸν δάκτυλον. Ἄν τέλος εἰς ἐξ αὐτῶν, ἔστω ὁ δεύτερος, προφερθῆ δυνατώτερα, οἱ παλμοὶ οὗς θέλει παραγάγει ἔσονται ἰσχυρότεροι, καὶ τὰ στίγματα ἐπὶ τοῦ μεταλλοχάρτου βαθύτερα, ἔρα, τ' ἀνάπαλιν, ἡ κίνησις τῆς εἰς αὐτὰ εἰσπνεχόμενης βελόνης μεγαλειτέρα, καὶ ἐπομένως οἱ ὑπ' αὐτῆς προκαλούμενοι παλμοὶ τοῦ χάρτου, τοῦ ἀέρος, τοῦ ἀκουστικοῦ τυμπάνου, καὶ ὁ παραχθησόμενος ἦχος ἰσχυρότερος.

Οὗτος ἐστὶν ὁ ὀργανισμὸς τοῦ φωνογράφου, ὅστις παράγει κατὰ τὸ μέλλον ἢ ἦττον ἀκριβῶς πάντα τὰ πάθη τῆς φωνῆς. Ἄλλ' ἐν μένει τὸ δυσεξήγητον' τίς τῶν παλμῶν ιδιότης παράγει τὴν διαφορὰν τοῦ ἡχοῦ τῶν φωνηέντων, εἴτε καθαρῶν, εἴτε συνδυαζομένων μετὰ συμφωνῶν; Περὶ τούτου διάφορα ἐγνωμάτευσαν οἱ φυσιοδίφαι, ἰδίως τὴν ὑπόθεσιν ὅτι ἡ τῆς προφορᾶς αὐτῶν διαφορὰ ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ διαφοροῦ συνδυασμοῦ ὀξύτητος συμπεπλεγμένων τόνων ἢ ταχύτητος τῶν παλμῶν, κατ' ἀναλογίαν τῶν διὰ τριῶν ἢ διὰ πέντε ἢ ἄλλων ἀποστάσεων ἐντὸς τῆς διὰ πᾶσῶν, παντοίως συμπλεγομένων. Ἄλλ' ἡ ἱκανὸς αὕτη σκοτεινὴ ἐρμηνεία εἰς οὐδὲν ἀσφαλὲς στηρίζεται πείραμα, καὶ ἐξ ἐναντίας ἡ διευκρίνησις αὐτῆς ἐστὶ καύχημα τοῦ φωνογράφου, ὅστις ἐκάστης φωνῆς δίδει οὕτως εἰπεῖν τὸν μαθηματικὸν τόνον, χαρακτῶν αὐτὸν διὰ στιγμῶν κατὰ τὸ μέλλον ἢ ἦττον πυκνῶν καὶ μέλλον ἢ ἦττον συνεχῶν καὶ βαθέων.

Ἄλλο ἰδίωμα τοῦ φωνογράφου ἐστὶν ὅτι ἂν ὁ κύλινδρος, ὅταν πρὸκηται νὰ παραγάγῃ τὴν φωνὴν, στραφῆ ταχύτερον ἢ βραδύτερον παρ' ὅ τι παρήγαγε τὰ στίγματα, ἡ ἐπαναλαμβάνομένη φράσις ἀποβαίνει ὀξύτερα ἢ βραδυτέρα τῆς ἀρχικῶς ἐκφωνηθείσης, διότι τὰ στίγματα καὶ οἱ παλμοὶ ἀντιστοιχοῦσιν ἐν τῇ πρώτῃ περιστάσει εἰς βραγύτερον χρόνον, ἦτοι εἰσὶν ἀναλόγως πυκνοτέρου, καὶ τοῦναντίον ἐν τῇ δευτέρῃ.

Καὶ ἀπρόσιτος μὲν δὲν εἶναι ὁ φωνογράφος παντάπασιν εἰς τὰ μὴ ἀυπεργεῖλη ἐαλάντια' ἐξ ἐναντίας εἶναι μηχανὴ ἀπλουστάτη καὶ εὐνοτάτη. Ἀλλὰ μέχρι τοῦδε τοῦλάχιστον ἀκόμη δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς ὅσα οἱ εὐφρανταστότεροι ἀπ' αὐτοῦ ἀπαιτοῦσιν. Οὕτε τοῦ ῥήτορος οὔτε τοῦ ποιητοῦ τ' ἀριστουργήματα, οὔτε τῆς ἀειδοῦ τὰ μέλη καὶ τοὺς λαρυγγισμοὺς δύναται νὰ

δικτηρήσει, αλλά μόνον ὅτι τῆ εἰπῆ τις εἰς τὸ αὐτίον του, δηλαδή εἰς τὸν χωνοειδῆ σωλῆνα τὸν παρὰ τὸν κύλινδρον.

Προσέτι δὲ ἡ δύναμις τῆς προφορᾶς ἐλαττοῦται διὰ τῆς ἐπιτομῆς, διότι τὰ στίγματα ἀμβλύνονται κατ' ὀλίγον καὶ δὲν παράγουσιν ἐπίσης σφοδρὰς τὰς δονήσεις ὡς κατ' ἀρχάς.

Ὁ φωνογράφος εἶναι ἡ ἐπιστημονικὴ πραγματοποίησις τοῦ μύθου τοῦ κουρέως, ὅστις ἐνεπιστεῦθη εἰς τὸν βόθρον ὅτι ὁ Μῆδαις εἶχεν ὄτα ὄνου, καὶ μετὰ ταῦτα ἐφύσησεν κάλαμοι ἐπιναλαμβάνουσαι μεγαλοφώνως τὸ μυστικόν. Ὡς ἂν ὑπῆρχεν ἐπὶ τῶν ἀρχαίων, καὶ μίαν μόνην φράσιν του τῆ ἐνεπιστεύετο ὁ Δημοσθένης, δὲν θὰ μᾶς ἐξέσχιζον σήμερον τὰ ὄτα οἱ Ἑράσμοι τῆς Εὐρώπης διὰ τῆς ἀνεράστου αὐτῶν προφορᾶς, δι' ἣς καταστρέφουσι τὴν Ἑλληνικὴν.

Ἐν Ἡερολίμῳ.

Γ.

Ο ΚΗΠΟΣ ΤΟΥ ΚΛΑΥΘΜΩΝΟΣ

Εἰκὼν.

I

Γνωρίζετε τὸν κήπον τοῦ κλαυθμώνος; Παράδοξος ἐρώτησις! Πάντες τὸν γνωρίζουσι, καὶ ὀφείλουσι νὰ τὸν γνωρίζωσιν, ἀφοῦ εἶναι τὸ προσφιλέστατον ἐνδιαιτήμα τῆς πλειονότητος τοῦ ἔθνους, ἡγάποτελοῦσιν οἱ ὑπάλληλοι καὶ οἱ παυσανίαι.— Ἐγούτοις ἄς ἐπιτραπῆ ἡμῖν νὰ χαράξωμεν λέξεις τινὰς περὶ τοῦ κήπου τούτου χάριν τῆς εὐαριθμοῦ μνημονότητος, τῶν μοχλοῦντων δηλ. καὶ φορολογουμένων, διότι πιθανὸν οὗτοι ἀμυδρὰς καὶ ἀσαφεῖς περὶ αὐτοῦ νὰ ἔχωσι γνώσεις.

II

Παρὰ τὸ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Σ. Ὑπουργείον ἔπερ, ὡς γνωστὸν, εἰς τοὺς κόλπους του καὶ τὸ Κεντρικὸν ἐγκλείει Ταμείον, τὸν μυστηριώδη τοῦτον λαβύρινθον, εἰς ὃν δύναται νὰ σὲ ὀδηγήσῃ καὶ νὰ ἐκπνέσῃ εἰς τὴν ὄδον φαιδρὸς καὶ εὐτυχῆς, οὐχὶ μίτος τις Ἀριάδνης, ἀλλ' εὐνοῦς καὶ ἀνταμειπτικῆς κλητῆρός τινος τοῦ Ὑπουργείου ἢ ὑπαλλήλου προβάσει, ἢ ἀνωτέρου τινὸς ὑπαλλήλου ἐπὶ τοῦ ἐντάλματος δι' ἐρυθροῦ μολυβδοκοινδύλου συμβαλικῶν σημείων. . . παρὰ τὸ Ὑπουργεῖον, λέγω, τῶν Οἰκονομικῶν ὑπάρχει κήπος τις ἢ μάλλον ἄσας κατάφυτος ἐξ αἰθαλλῶν δένδρων. . . Ἐκάστη γωνία ἔχει τὴν ἱστορίαν της, ἕκαστον δένδρον τὰς ἀναμνήσεις του. . . Ἐκεῖ, ὑπὸ τὴν σκιὰν ἀναπαύονται οἱ

1. Ἀλλὰ καὶ ἡ δυσκολία αὕτη κατενικήθη, καὶ ἡ πληροφορεῖ ἡμᾶς ὁ κ. Παρθένος ἐν τῇ ἐπιστημονικῇ ἐπισουλῇ τῆς "Ἐφημερίδος τῶν Σοφιστικῶν", ὑπὸ τῆς κ. Βλίζας Γρέμ, ἥτις κατεσκεύασεν νέον φωνογράφον, ὅς τις δύναται καὶ ἐξ ἀποστάσεως μέτρων τινῶν νὰ ἀκούῃ, νὰ μεταγράψῃ, νὰ ἐπιναλαμβάνῃ εὐκρινῶς καὶ νὰ διατηρῇ κατόπιν τοῦς προφερθέντας λόγους. Ὅθεν δὴ ἐλπὶς ὑπάρχει ὅτι ἡ νηπιόσασα εἰσὶ ἀνακάλυψις αὕτη μετ' ὅσον πολὺ βελτιωθῆσεται καὶ τελειοποιηθῆσεται ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἐξ ἀπλοῦ περιέρχουσι θεάματος νὰ καταστῇ μηχανὴ πράγματι καὶ ἐπιτηδεῖα πρὸς παντοίας ἐπιτυχεῖς ἐφαρμογὰς. Σ. τ. Σ.

2. Βίωσι.

κατὰ τὰς μεσημβρινὰς ὥρας πηγαίνουσιν εἰς τὰ ὑπουργεῖα λόγῳ δημοσίου συμφέροντος πάντοτε, ἐκεῖ, ἀνυπόμονοι τινες, λαβόντες ἐκ τοῦ ταχυδρομείου ἐπιτολὰς τὰς ἀναγινώσκουσι μειδιῶντες ἢ συνοφροῦνόμενοι, καγχάζοντες ἢ βλοσφημοῦντες. . . Ἐκεῖ προσεξοφλοῦνται μισθοὶ καὶ ἐντάλματα. . . ἐκεῖ. . . ἐκεῖ. . . Ἄλλ' ὁ κήπος οὗτος ἔχει καθιερωθῆ κυρίως καὶ προορισθῆ διὰ τοῦς ὑπαλλήλους καὶ παυσανίαις, τοὺς Οὐίγους τούτους καὶ Ἰόρεις, τοὺς Καπουλέτας καὶ Μοντέγους τοῦ πρώτου τύπου ἐπὶ τῆς Ἀνατολῆς Πασιλείου. . . Ὁ κήπος οὗτος χρησιμεύει ὡς παυσίλυτον τῶν ὑπαλλήλων καὶ αὐξήλυτον τῶν παυσανίων, ὡς ἐκ τῶν ὀπίσθων ἐκονομᾶσθαι κήπος τοῦ κλαυθμώνος. Ἦδη, ἀναγνώστα, ἐντός αὐτοῦ θὰ σὲ ὀδηγήσω. . .

III

Πέραν, πρὸς πένθιμόν τινα κυπάρισσον διηυθύνετο ἀργῶ τῆ ποδὶ ὄμας παυσανίων, ὅπως εἰς τὰ ἐκεῖ που καθίσματα τὰ βήθιμα αὐτῆς ἀναπαύσῃ μέλη. . . Ἦ ἀρχαία εὐλαία καὶ ἡ ἐκπεσοῦσα εὐγένεια ἦτο ἐξωγραφισμένη ἐπὶ τῆς στάσεως, τῆς φωνῆς, καὶ τῆς ἰδιοτρόπου καὶ ἰδιοφύθου καλλιέργειας τῆς γενειάδος τῆς ὀμάδος αὐτῆς, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς μαλαίνης ἐνδυμασίας, τετριμμένης ἤδη καὶ μαρμαίρουσας κατὰ τὰ γόνατα καὶ τοὺς ἀγκῶνας, πολλαχοῦ δὲ καὶ πολλακίς ἐπιδιορθωθείσης. . . Τινὲς ἔφερον εἰσέτι ἐπιγυριστὸν ἄλυσιν ὀρολογίου, μὴ λαβοῦσαν εἰσέτι ἐνεκα τῆς εὐτελείας της τὴν τιμὴν νὰ ἀντιπροσωπεύσῃ καὶ νὰ ἀντικαταστήσῃ παρὰ τινι τοκογλύφῳ τὴν κλονισθεῖσαν πίστιν τοῦ αὐθέντου της. . . Ἄλλ' ὑπῆρχεν εἰς τὴν ἄκρην αὐτῆς καὶ ὀρολόγιον; Τούτο ἄς μείνῃ μυστήριον. Σεβάσθητε τὸ ἀπόρρητον τῶν Οὐλακίων. . .

Εἰς ἐκ τῶν τῆς ὀμάδος ἦτο τῶς βοήθης τῆς ἀστυνομίας, ἐκράτει εἰσέτι εἰς τὴν δεξιάν του βήθιον καὶ ἔφερε πώγωνα ἐνοῦμενον μετὰ τοῦ μύστακος, ὅστις κατέληγεν εἰς αἰγμηρὸν καὶ ὀξείαν ἄκρην ὁ δεύτερος ἦτο τῶς εἰρηνοδίκης τρίτης τάξεως, συνεπῶς καὶ πταισιματωδίκης, ἐκτελῶν καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ ὑποθηκοφύλακος καὶ συμβολαιογράφου. Ὁ τρίτος ἦτο ὑπογραμματεὺς Πρωτοδικείου τινὸς, παυσίαις, καὶ τοῖ ἔχων τὰ προσόντα τοῦ νέου νόμου καὶ ἀντικατασταθεὶς ὑπ' ἄλλου μὴ ἔχοντος ταῦτα, διότι ἐτόλμησε νὰ μὴ θελήσῃ νὰ ὑπογράψῃ ἀπόδειξιν μισθοῦ ἀνωτέρου ἐκείνου, ἂν πράγματι, ἐλάμβανεν οἱ λοιποὶ ἦσαν παυσανίαι μὲν καὶ αὐτοὶ, πλὴν ἀγνωστοί. . . Θέλετε νὰ μάθετε ἤδη καὶ τὰ ἀρχαία τῶν τριῶν φίλων ἡμῶν ἐπαγγέλματα; Ὁ πρῶτον βοήθης ἦτο ποτε ζυλοργῆς, δὲν ἐκέριζε ἑμῶς πολλὰ ὁ βουλευτὴς τοῦ τύπου του ὑπεσχεθῆν νὰ τὸν διορίσῃ εἰς θέσιν τινὰ καὶ τὸν δῶκε πλὴν ὁ διορισθεὶς παύεται, παυσίαις δὲ καὶ ἐξοικειωθείς πρὸς τὸ officium καὶ τὰ ἐκ

τούτου ἠθικὰ καὶ ὑλικὰ πλεονεκτήματα συνεπῶς καὶ πρὸς τὴν ἐκνηρίαν, ἀπομαθὼν καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ἐργάζεται πλέον, εἰσῆλθεν εἰς τὴν συντεχνίαν τῶν παυσανίων. . . Ὁ τῶς εἰρηνοδίκης ἦτο ἐμπειρικός ἱατρός, διάσημος εἰς τὸ ἐξάγειν τραπέζιτας (δδόντας) καὶ τὸ ἐμβολιάζειν ἐναγαγῶν οὕτως ποτὲ πελάτην του μὴ ἐνοοῦντα νὰ τὸν πληρώσῃ κατεβέχθη ἐκ τοῦ ἀγερῶου ὕφους τοῦ εἰρηνοδίκου, καὶ ἔκτοτε ὁ εἰρηνοδικιακὸς κώδων, ὡς ἄλλο τρόπαιον δὲν τὸν ἄφινεν ἥσυχον ἡμέραν καὶ νύκτα. . . Θεῖα ἑμῶς οἰκονομικὰ βουλευτικὰ ἐκλογὰ καὶ προδικηροῦθησαν, ὁ δόκτωρ ἡμῶν ὑποστηρίζει μερίδα τινὰ ὑπερσχύσασαν, καὶ τοῦτο ἀρκεῖ, ὡς διὰ χημικῆς ἐνεργείας, νὰ τὸν μεταποιήσῃ εἰς εἰρηνοδίκην, ἀφοῦ ὑπέστη ἀστέιως τινὰς τύπους εἰρηνοδίκου, ἀφῆσαντα μάλιστα καὶ ἐποχὴν διὰ τὴν ἐπὶ τῶν προσηνῶν μέτρων ἐιδιότητά του. . . Ὁ ὑπογραμματεὺς ἦτο ἀρχαῖος φοιτητὴς, καὶ εἶναι εἰσέτι.

Ἦ ἐκ γνωστῶν λοιπὸν καὶ ἀγνωστῶν συγκειμένη ὄμας ἡμῶν ἐκάθησε. . . δυστυχῶς ὄμως ὁ ὑπηρετὴς τοῦ καφενεῖου τυχὼν ἐκεῖ που καὶ ἐκπαλαγείς ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ των, τοὺς ἐπλησίασεν ἀποτεινὰς αὐτοῖς τὴν γνωστὴν ἐρώτησιν «τί διατάσσουσι οἱ κύριοι;» Στενοχωρία τότε κατέλαβε πάντας καὶ ψυχρὸς ἰδρὸς διέβρεσε τὰ σώματα αὐτῶν διότι παρετήρησαν ἀλλήλους καὶ διέγνωσαν ὅτι οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ κατέχῃ ἐπαξίως τὸν τίτλον «δικαιοφρόνου». — Καὶ ἐν τούτοις δὲν εἰργάζοντο, δὲν ἐξήσκουν οἱ ἐξ αὐτῶν δυνάμενοι τὸ ἐντιμὸν ἐπάγγελμά των, ἀλλ' ἀνέμενον τὴν πτώσιν τοῦ ὑπουργείου! — Μετὰ στιγμὴν σιγῆς ὁ τῶς βοήθης, γενναϊότερος τῶν ἄλλων «Ἐ! καὶ τί θὰ τὸ κάμωμεν ἐδῶ, ἐφώναξεν ὀργίλως, κάθε στιγμὴν θὰ παίρωμε;» «Ἐνόςμινα ὅτι τὴν ἤλθατε», ἀπαντᾷ εὐσεβᾶστως ὁ ὑπηρετὴς ἔτοιμος νὰ ἀπέλθῃ. «Τὸ νόμισμά σου εἶναι κάλπικον, ἀπαντᾷ ὁ ποτὲ εἰρηνοδίκης, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀβάσιμον, ἀνυπόστατον, καὶ ἀπαράδεκτον» καὶ πάντες ἐγέλασαν παταγωδῶς, ὁ δὲ ὑπηρετὴς ἀπῆλθε κινῶν τὴν κεφαλὴν του. . . Τότε ἤρξατο ἡ πολιτικὴ συζήτησις, τότε ἐξέφρασαν τὰς ἀδιστακτοῦς ἐλπίδας των ἄς ἔχουσι περὶ τῆς ἀναρρήσεως τοῦ ἀρχηγῶ των εἰς τὴν ἐξουσίαν—διότι εἰς ἀρχηγὸς εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰ τοὺς συγκαταριθμῇ μετὰ τῶν ὀπαδῶν του—ὀμίλουν, ἐφώναζον, ἐχειρονόμουν. . . .

IV

Ἀφῶνης ἡ συνδιάλεξις των διεκόπη, πάντες δ' ἐστράφησαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ κήπου ἐνθα ὑπάρχει παρῶν τινος ἀναδρυτηρίου, διότι ἐκεῖθεν ἐξῆλθεν ἐπιτακτικὴ καὶ βροντώδης φωνὴ ὑπαλλήλου ἐν ἐνεργείᾳ καλοῦντος συγχρόνως σχεδὸν τὸν παῖδα τοῦ καφενεῖου καὶ τοὺς ἐφημεριδοπώλας—λούστρους περὶ αὐτόν. Ὁ ὑπάλληλος ἔφερε καινούργη ἐνδυμασίαν, ἡ κόμη του ἐστίλθε καὶ

διέγειεν εἰς τὰ περίεξ δριμεῖαν κανέλλας ὀσμὴν, ἔλαβεν ἐφημερίδα πρὸς ἀνάγνωσιν καὶ ἔτεινεν ἀγερῶως καὶ τοὺς δύο του εὐτραφεῖς πόδας πρὸς δύο λούστρους ἐπιληροφέντας εὐσυνειδήτως τῆς ἀνατεθέσης αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ δημοσίου προσώπου λειτουργίας. . . ὁ παῖς τοῦ καφενεῖου ἀστραπηδὸν μετακίνησεν εἰς αὐτὸν καφέν, ναργκιλέν, καὶ ψυχρὸν ὕδωρ ἀναφώνων εὐπειθῶς «Ὅριστε, Κύρ Νικολάκη». Ὁ ὑπάλληλος ἤρξατο ἐκτελῶν διφυῆς ῥόφημα, βυστὸν δηλ. καὶ ἀτμίδες, οἱ δὲ παυσανίαι ἡμῶν ἀσκαρδαμυκτὶ καὶ ἐπιφθόνως προσέβλεπον αὐτόν, ἀναγνῶντες ἐν αὐτῷ τὴν προσωποποίησιν τοῦ παρελθόντος των καὶ τὸ εὐελπι τοῦ μέλλοντός των ἴνδαλμα ἔτε δὲ ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐφημερίδος ἐτελείωσε καὶ ἀπελήθησαν οἱ στιλβῶνται τῆς ὑπηρεσίας των λαβόντες διαχαστέαν δεκάραν, ὁ δὲ εὐτυχῆς τῆς ἡμέρας μετὰ ὀρηκευτικῆς εὐλαθείας ἀναθεῖς τὸ κύπελλον τοῦ καφέ κενὸν καὶ περιτυλίξας τὸν σωλῆνα τοῦ ναργκιλέ, ἐκάλεσε τὸν παῖδα εἰπὼν ὑπερηφάνως «πάρε τα, αὐτὰ εἶναι ἴδικά μου», τῆς ὀμάδος ἡ ἀδημονία ἐκορυφώθη «ὦ! πίστασις, πίστωσις, ἀνεφώνησεν ὁ τῶς εἰρηνοδίκης, ὦ! ἀπατηλὴ τῶν πτωχῶν παρηγορία, καὶ σὺ, καὶ σὺ, διὰ τοὺς εὐποροῦντας ἐπέλασθης;» «Ποῖος ἐπὶ τέλους εἶναι αὐτός;» ἠρώτησεν ὁ πρῶτον ὑπογραμματεὺς! «δὲν τὸν γνωρίζεις; ἀπῆντησεν ὁ πρῶτον βοήθης, εἶναι ὁ Νικόλαος Χρηστοπρωτοπαπαντωνακόπουλος. Τυχρὸς ἀνθρώπος! εἶχε ὑποδηματοποιεῖον, καὶ ἐδαύλευε νύκτα ἄλαταποθηκάριος ἐν ἀδείᾳ μὲ πλήρεις ἀποδοχάς». . . .

Καὶ ἠγέρθησαν διότι ἡ ὀέα τοῦ ὑπαλλήλου καθίστατο αὐτοῖς ἀφόρητος.

«Πότε θὰ ἔλθωμεν καὶ ἡμεῖς στὰ πράγματα νὰ ἰδῆς πῶς κάνουν τὴν πόζα!» ἐξηκολούθησεν ὁ πρῶτον βοήθης, βήξας ἡγερῶς, καὶ προηγήθη, εἶποντο δὲ οἱ λοιποί. . . Ἐβάδιζον, ἐβάδιζον, παραπαίοντες καὶ χασιμῶμενοι, πᾶν ἄλλο δὲ διανοοῦμενοι νὰ πράξωσιν ἢ νὰ ἐργασθῶσι. . . .

Καὶ ὁ ὑπάλληλος;

Ὁ ὑπάλληλος ἐρῶσα δεύτερον ναργκιλέ! καὶ ὁ ῥοφῆ ἕως ἔτου μετασκευασθεῖσα ἡ σιγὴν τιτλοφορήσῃ καὶ αὐτὸν διὰ τοῦ ἐπιπρόματος τῶς.

Ἰούλιος, 1878.

Δ. Γ. Κ.

ΛΗΘΕΙΑΙ

Ὁ τυχὼν δύναται νὰ κατακρίνῃ καὶ σκώψῃ ἕργον τι, ἀλλὰ διὰ νὰ τὸ διορθώσῃ πρέπει νὰ ἦνε καλὸς ἐργάτης.

Ἦ γὰρ δέχονται ἕκαστον κατὰ τὰ ἐνδύματα, ἄτινα φέρει, καὶ ἀποχαιρετῶσιν αὐτὸν κατὰ τὸ πνεῦμα; ἔπερ εἰδεῖξο.

Ὁ χρυσὸς δοκιμάζεται διὰ τοῦ πυρὸς, ἡ γυνὴ

διὰ τοῦ χρυσοῦ, ὁ ἀνὴρ διὰ τῆς γυναικός. (Παροιμίαι γερμανικαί.)

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Ἀναλυτικαί τινες μέθοδοι ἐφαρμοζόμεναι ἐν ταῖς τέχναις καὶ τῇ καθ' ἡμέραν βίῳ.

Βούτυρον τεχνητόν.—Ἀπὸ τινος πλημμυρεῖ τὰς ἀγορὰς τῆς Ἑυρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς τὸ πρὸς διαιτίας εἰς τὸ ἐμπόριον τῶν ἐδωδίων εἰσαχθὲν τεχνητὸν βούτυρον. Ἐν Ἀμιλτον (Καναδά) τῆς Ἀμερικῆς ἐξ ἑνὸς καὶ μόνου ἐργοστασίου ἐξάγονται καθ' ἑκάστην 500 χιλιάδων τοιούτου βουτύρου καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ, Γερμανίᾳ καὶ Γαλλίᾳ ἤρχισεν νὰ ἐκτοπίζη τὸ γνήσιον.

Παρασκευάζεται δὲ ἐκ τῶν εὐτηκτοτέρων συστατικῶν τοῦ βοείου καὶ τραγείου στέατος, ὅσα δὲν δύνανται νὰ χρησιμοποιηθῶσιν εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν στεατικῶν λαμπάδων καὶ ὡς συγκείμενον ἐκ τῶν αὐτῶν περιόπου στοιχείων, οἷά εἰσι καὶ τὰ τοῦ γνησίου βουτύρου, δὲν ἔχει τι ἐπιβλαβὲς ἢ χεῖρας αὐτοῦ, οὔτε ὑπὸ ὑγιεινῆς, οὔτε ὑπὸ οἰκονομικῆς ἔποψιν. Τὸ τεχνητὸν ὡς καὶ τὸ γνήσιον βούτυρον συνίστανται ἐκ στεατικῆς, φοινικικῆς καὶ ἐλαϊκῆς γλυκερίνης· τὸ δὲ ὕδωρ, ἢ τυρίνη καὶ τὸ γαλακτοσάκχαρον, ἅτινα ἐμπεριέχονται ἐν τῷ γνήσιῳ, δὲν ἐλλείπουσι καὶ ἐκ τοῦ τεχνητοῦ, διότι συναναμιγνύονται τὰ ὑπολείμματα τῶν μνησθέντων ἀνωτέρω στεάτων ἐπίτηδες μετὰ προσφάτου γάλακτος. Λαμβάνων δὲ τις ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ τεχνητὸν βούτυρον εἶναι ἀσυγκρίτως τοῦ γνησίου εὐωδέτερον καὶ ὅτι τὴν σήμερον τὰ λίπη κατέχουσι μεγίστην σημασίαν ὡς πρὸς τὴν διατροφήν τοῦ ἀνθρώπου, δηλογοῦν ὅτι δὲν ὑπάρχει λόγος πρὸς περιστολήν τῆς παραγωγῆς αὐτοῦ. Μόνον δὲ ἢ δι' αὐτοῦ νόθευσις τοῦ γνησίου βουτύρου, ἣτις ζημιῶσι τοὺς καταναλωτὰς αὐτοῦ, παρέχει ἀφορμὴν πρὸς εὐλόγους ἐνστάσεις.

Τὸ τεχνητὸν βούτυρον παράγεται ἐκ τοῦ λευκοτέρου στέατος καὶ δὴ προτιμότερον ἐκ τοῦ περι τοῦ νεφροῦς λίπους. Τοῦ τοιούτου λίπους παρέχει κατὰ μέσον ὄρον μέτριος βουῦς 28 χιλιάδων. Ἐξελθὲν ἐκ τῶν σαρκωδῶν μερῶν καὶ τοῦ κρέατος τήκεται τὸ νεφρικὸν λίπος, διηθεῖται διὰ λιπῶν σάκων καὶ ἐπιτίθεται εἰς αὐτόματον ψῆξιν, ὅτε ἐκ 30—35" ἐκκρίνεται ἡ δόση κτος καὶ κατ' ἀκολουθίαν πρώτη πηγνυομένη στεατικὴ γλυκερίνη. Αὕτη μὲν ἀπομακρύνεται, ἐφαρμοζομένη εἰς τὴν λαμπάδοποιάν, τὸ δὲ βευστόν εἰσέτι ὑπόλοιπον τοῦ λίπους, ὅπερ μετὰ τῶν ἀνωτέρω 28 χιλ. νεφρικοῦ λίπους ἀνέρχεται εἰς 16,5 χιλιάδων. καὶ καλεῖται ἐλαϊομαργαρίνη, ἀποχόνεται εἰς ζυλίνης αἰλακκας κεκλιμένως, ἐν αἷς κατ' ἀντίθετον φορὰν βέει ψυχρὸν ὕδωρ. Οὕτω δὲ πλύνεται, πῆγνυται μετ' ὀλίγον καὶ κατεργάζεται ἐπιτετα μετὰ γάλακτος, εἰς ὃ προστέθη, προκειμένου ν' ἀλισθῇ τὸ βούτυρον, καὶ ἄλλας· Ἐξ 28 χιλ. ἀρχικοῦ λίπους

παρασκευάζονται τοιοῦτοτρόπως 18 χιλ. τεχνητοῦ βουτύρου.

Εἶναι δὲ τοῦτο ὑποκίτρινον, εὐχυμον καὶ διαλύεται ἐν τῷ στόματι ὅπως καὶ τὸ γνήσιον· στερεῖται ὅμως τῆς εὐαρέστου ὀσμῆς καὶ χαρακτηριστικῆς γεύσεως αὐτοῦ, ἐνέχει ὀλιγώτερον ὕδωρ καὶ ὀλιγώτερα τυρόδη συστατικά, τήκεται δὲ καὶ εἰς ταπεινότεραν θερμοκρασίαν, ἥτοι εἰς 28", ἐνῶ τὸ γνήσιον τήκεται εἰς 33—36", τοῦθ' ὅπερ ἀποτελεῖ καὶ μέσον ἀναγνωρίσεως καὶ διακρίσεως τῶν δύο εἰδῶν. Προκειμένου δὲ ν' ἀνακαλυφθῇ νοθεῖα τις τοῦ γνησίου βουτύρου ὑπὸ τεχνητοῦ, τήκεται τὸ ὑποκίτρινον βούτυρον καὶ διαβρέχεται δι' αὐτοῦ θρυαλλίς τις, ἣτις καὶ ἀνάπτεται. Ἀποσθεννομένης τῆς φλογῆς τοῦ γνησίου βουτύρου δὲν ἀισθανόμεθα τότε ἐν τῷ ἐκ τῆς θρυαλλίδος καπνῷ πνιγνῆν καὶ δυσάρεστον ὄσμην, ἐνῶ τὸ τεχνητὸν ἀναδίδει τοιαύτην, δάκρυα καὶ βήχα προκαλοῦσαν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἐρολόγιον μυστηριώδες.

Τὸ μυστηριώδες ἔρολόγιον, ὅπερ πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐφευρεθὲν, βλέπομεν σήμερον καὶ εἰς τινὰς ὀρολογιοποιούς τῶν Ἀθηνῶν, σύγκριται ἐξ ἀπλοῦ ὑαλίνου δίσκου ὑποβασταζομένου ὑπὸ κιονίσκου ἔχοντος τοὺς δείκτας κινουμένους ἀνευ τινὸς μηχανισμοῦ καταφανοῦς.

Τὸ ἐκκερμῆς τοῦτο ἔρολόγιον συνίσταται ἐκ δύο δεικτῶν, τοῦ ὀροδείκτου καὶ λεπτοδείκτου, ἐξηρηγμένων ἐν τῷ κέντρῳ δίσκου κρυσταλλίνου, ἐφ' οὗ εἶνε κεκαραγμέναι αἱ ὠραι καὶ τὰ λεπτά. Ἐκαστος δείκτης μόνος του κινεῖται περιτρέχων τὸν δίσκον καὶ δεικνύων καθ' ἑξῆς τὴν ὥραν καὶ τὸ λεπτὸν χωρὶς νὰ φαίνεται κινούμενος ὑπὸ μηχανισμοῦ τινος.

Τὸ μυστήριον τῆς πορείας τῶν δεικτῶν ἐνυπάρχει ἐν τινι συστήματι τροχῶν ὀρολογίου τεθειμένων ἐντὸς ἀντιστήκωματος, ὅπερ ἔχει ἑκαστος δείκτης. Τὸ σύστημα τοῦτο τῶν τροχῶν ἐκτοπίζει τεμάχιον πλατίνης μικρὸν μὲν, ἀλλὰ βαρύτερον, ὅπερ κυκλοφορεῖ οὕτω πως ἐν τῇ θήκῃ τῇ περικλειούσῃ τὴν ἀντιστήκωμα τοῦτο καὶ λαμβάνει διαφόρους θέσεις. Κατὰ τὰς διαφόρους δὲ ταύτας θέσεις τὸ βάρος τοῦ τεμαχίου τῆς πλατίνης, συνδυαζόμενον μετὰ τοῦ βάρους τοῦ δείκτου, μεταδίδει εἰς τὸν δείκτην πάσας τὰς κλίσεις, αἵτινες εἶνε ἀναγκαῖαι ἵνα οὗτος τακτικῶς περιτρέχη τὸν δίσκον κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὡρῶν, ὡς πρέπει νὰ δείξη. Τοιοῦτος ἀπλοῦστατα ὁ μηχανισμὸς τοῦ μυστηριώδους τοῦτου ὀρολογίου, ὅπερ κατὰ τὸ λέγειν τῶν εἰδῶτων εἶνε μία τῶν ὀρειοτέρων ἐπινοήσεων τῆς νεωτέρας βιομηχανίας.

Εἰς ἀναμνησθεῖς.

1. Διάνω. Ἐθν. Βιομηχανίας.

ΑΘΗΝΑΙ.—ΤΥΠΟΣ ΚΑΛΗΜΕΡΕ ΑΝΔΡΕΑΡΧΙΟΥ, ΟΔΟΣ ΠΑΤΡΙΣ, 11.